

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 98

Baxter voor de rechtbank

10 cents.
België 25 Centimes

Gelre-Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden
Formaat $4\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{2} \times 9$ 9x12cM.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDERSCHENKADE 88

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

BAXTER VOOR DE RECHTBANK

EERSTE HOOFDSTUK.

Monte Carlo.

De „Riviera-express“ snelde door de duisternis en sneed snuivend door de voorjaarslucht van de Riviera-di-Ponente.

Het schemerlicht viel in een der coupé's eerste klasse. Het groene scherm was over het glas getrokken, zodat men de kleur der roodfluweelen kussens nauwelijks onderscheiden kon.

Men had de venstergordijnen dichtgetrokken en de zijdeur gesloten.

Nu en dan ratelde de trein door een der vele tunnels, waardoor de expres tusschen Marseille en San Remo passeeren moet.

In de beide hoekplaatsen van de coupé zaten, als eenige passagiers, twee heeren tegenover elkander, wier gelaatstrekken echter niet te onderscheiden waren, omdat zij hunne reispetten diep over de ooren getrokken hadden.

Eerst toen de oudste van hen opstond om de lampkap een weinig terug te schuiven — eerst toen kon men het scherpgeteekende gezicht herkennen.

Het was dat van John C. Raffles. Charly Brand, die in den anderen hoek zat, scheen vast te slapen.

Lord Lister wierp een lachenden blik op zijn jongen secretaris en nam de Fransche courant weer in de hand, om daarin te lezen.

De trein snelde maar steeds verder. De stilte, die in de coupé heerschte, werd slechts nu en dan door een ritselend geluid afgebroken, als Raffles de courant omkeerde.

Plotseling werd Charly Brand wakker. Hij had eenige oogenblikken noodig om te bedenken, waar hij zich bevond.

Eindelijk vroeg hij: „Heb ik geslapen, Edward?“ Raffles legde de courant neer.

„Ruim drie uren, my boy. Het was het beste, wat je doen kondt.“

„Duurt de reis nog lang?“

De Groote Onbekende keek op zijn horloge.

„Nog ongeveer tien minuten“, zeide hij.

Charly Brand schikte zijne kleeren wat te recht.

„En dan?“

„Dan zijn wij in Monte-Carlo, waar het grootste speelhol van de wereld is. Wij zullen daar voorloopig blijven. Meer kan ik je op het oogenblik nog niet zeggen.“

EXCELSIOR BANDEN.

„Heb je dan geen vast plan gemaakt?” vroeg de jonge secretaris.

„Neen, alleen ben ik voornemens mij in jouw gezelschap te amuseeren en mijn goeden vriend Baxter eenige weken tijd te geven om weer op verhaal te komen. Want als ik in Londen ben, heeft hij weinig rust en dan lijkt het hoofdbureau van politie veel op een kippenhok, waarin de haan het hardste kraait, niettegenstaande hij steeds den grootsten angst heeft!”

Over die vreemde vergelijking moest Charly lachen.

„Je hebt gelijk, Edward. Ik geloof, dat Baxter voor de vacantie, die jij hem geeft, nog meer dankbaar zal zijn, nu je hem uit beleefdheid hebt medegedeeld, dat je voor plezier op reis gaat.”

Lord Lister begon ironisch te lachen en zei:

„De brave man moest toch weten, dat ik Engeland voor eenige weken verlaten heb; hij amuseert zich dan beter gedurende zijn verlof.”

Charly Brand fronste de wenkbrauwen.

„Ben je dan niet bevreesd, dat hij ons hierheen zal volgen om je in handen te krijgen?”

De Grootte Onbekende begon spottend te lachen.

„Heb daarvoor geen zorg, mijn jongen. De hoofdman van Scotland Yard is heel blij, wanneer ik mij zoo weinig mogelijk met hem bemoei, want ik vermoed, dat hij door de laatste blamages tamelijk gedwee geworden is.

Hij moet eindelijk toch eens inzien, dat zijn pogingen om mij in handen te krijgen, vruchteloos zijn. Het zou er ook wel erg voor mij uitzien, als ik niet slimmer was dan zó'n ezel.”

Toen zijn jonge vriend hem hierop antwoorde wilde, kwam Lister hem voor met de woorden:

„Laat ons dien stommeling maar met rust laten.”

In de verte zag men reeds de lichten van het station. De trein begon langzamer te loopen en het stooten der waggons bewees, dat men reeds over de wissels reed.

Het luiden der stationsklok was reeds duidelijk hoorbaar.....

John C. Raffles stond op.

„Het wordt tijd, dat wij ons gereed maken, Charly, wij hebben de reis volbracht.”

Hij deed zijn mantel om, verwisselde zijn reismuts voor een prachtige panama en kreeg de beide jachtleeuwen handkoffers uit het net.

Thans liep de Riviera-express het station binnen.

„Monte Carlo! Monte Carlo!” riepen de conduc-

teurs, terwijl zij langs den trein liepen en de deuren der coupé's openden...

De trein stond stil. Een dikke rookwolk steeg op uit de pijp der locomotief.

Er stroomde een bonte menigte menschen uit de waggons. Spoorwegbeambten, kruiers, passagiers en hotelbedienden liepen door elkaar.

Lord Lister en zijn jonge vriend waren de laatsten, die het perron verlieten.

Buiten het station gekomen nam de Lord een rijtuig en gaf den koetsier de beide handkoffers.

„Naar hotel „Du Czarewitsch!””

„Please sir,” antwoordde de man, die in zijne passagiers dadelijk Engelschen herkend had en de gelegenheid waarnam om met zijn opgeraapte Engelsche uitdrukkingen te pronken.

Terwijl zij over den „Boulevard du Czarewitsch” reden, wendde de Grootte Onbekende zich nog even naar zijn jongen secretaris, die verwonderd naar de groote drukte, die hier heerschte, keek:

„Het is weliswaar mijn gewoonte niet, Charly, om je instructies te geven voordat het noodig is, maar dezen keer moet ik een uitzondering maken, want — onze omgeving noodzaakt mij daartoe.”

Charly Brand was als uit een onaangenamen droom opgeschrikt. Hij begreep het niet en vroeg:

„Onze omgeving?... Vrees je dan eenig gevaar?”

John C. Raffles keek hem aan met een blik, waarbij de jonge man zich zeer onbehagelijk gevoelde.

„Niet voor mij zelve,” antwoordde Lord Edward, „maar voor jou, mijn jongen. Want ik begrijp zeer goed, hoe spoedig je onder den indruk zult komen van de helsche bekoringen van Monte Carlo. Dat gaat ieder zoo, die evenals jij voor het eerst de Riviëra bezoekt.”

Charly Brand maakte een afwijzende beweging.

„Meen je dus, dat men hier voorzichtig moet zijn?”

„Dat wilde ik er juist mede zeggen, beste Charly.”

De jonge man begon te lachen.

„Ik vrees Edward, dat je den spot met mij drijft en mij bang wilt maken. Zou het hier gevaarlijk voor ons zijn — hier, waar de geheele wereld te zamen stroomt om zich aan uitspanningen en genot over te geven?”

Lord Lister scheen zich bezorgd te maken over den twijfel van Charly Brand. Uit zijn stem klonk de korte, bevelende toon, dien hij gewoonlijk slechts zelden aan zijn jongen vriend en secretaris liet hooren.

„Maar ik moet je toch verzoeken om rekening te houden met mijn ondervindingen en mijn raad op te volgen: Monte Carlo is veel gevaarlijker dan Parijs, Londen, Berlijn of St. Petersburg. Want juist doordat het publiek te Monte Carlo alleen bestaat uit welgestelde menschen, hebben de grootste waaghalzen en gevaarlijkste misdadigers van het Vasteland zich hier gevestigd om hun praktijken uit te oefenen.”

Toen Charly Brand nog steeds niet overtuigd scheen, voegde John C. Raffles er nog bij:

„Wees er van verzekerd, mijn jongen, dat nergens op de wereld zulke enorme sommen worden omgezet als in dit kleine nest. Het gaat hier steeds om millioenen en nog eens millioenen! Hier verzinkt alles in den poel der grootste weelde. Hier viert het geld hoogtij. Iedere voetbreed gronds is hier niet alleen met goud, maar ook — met bloed bemest! Want, Charly, de geschiedenis van alle volken en tijden leert ons, dat naast de grootste uitspanningen steeds... de misdaad staat.”

Charly haalde diep adem en keek den Grooten Onbekende aan.

„Wat zou ik te vreezen hebben, Edward, nu jij bij mij bent?!”

Hij had deze woorden in kalmte gezegd, maar er lag zulk een onbegrensd vertrouwen in Lord Lister in opgesloten, dat deze onwillekeurig begon te lachen.

„Je hebt gelijk, beste jongen!” gaf hij goedig ten antwoord.

Het rijtuig hield stil voor het hotel, dat in een zee van electrisch licht gehuld was.

.....

Lord Lister en zijn jonge secretaris traden in de vestibule. Een der bedienden droeg hun handkoffers.

John C. Raffles ging naar het kantoor aan de linkerzijde, waar de boekhouder zat.

„Ik wensch voor onbepaalden tijd drie kamers op de eerste étage met uitzicht op den boulevard. Kan ik die krijgen?”

De boekhouder maakte een buiging.

„Jawel, mijnheer, u treft het uitstekend. Hedenmiddag zijn op de bedoelde étage juist drie kamers vrijgekomen; toevallig zijn dat de eenige vertrekken, die wij beschikbaar hebben!”

De Groote Onbekende kreeg uit zijn portefeuille eenige banknoten.

„Ik ben gewend, altijd een week vooruit te betalen. Zend mij dus binnen een half uur de quitantie, liefst met den op deze étage dienstdoenden kellner, opdat ik hem eenigszins op de hoogte kan brengen met onze levenswijze. Hier zijn de reçu's voor onze reiskoffers, die nog aan het station zijn.

Ik hoop, dat gij er voor zorgt, dat ze zoo spoedig mogelijk boven zijn.”

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer!”

John C. Raffles keek een oogenblik voor zich heen. Daarop zei hij:

„Nog eene vraag: — ik heb eigenaardige gewoonten tegenover de hotelgasten die naast mij logeeren en hoop, dat er voor gezorgd wordt, dat ik niets onaangenaams van hen te verduren heb!”

Een geruststellend lachje kwam op het gezicht van den Franschman toen hij antwoordde:

„Ik meen u te kunnen verzekeren, monsieur, dat u zich daarover niet bezorgd behoeft te maken.

De vertrekken naast u worden reeds sedert twee maanden door een jongen Russischen aristocraat, behoorende tot den voornaamsten adel van St. Petersburg, bewoond!”

John C. Raffles scheen opmerkzaam te luisteren, bekeek zijn goed verzorgde nagels, en zei na eene korte pauze: „Dat is interessant voor mij. Voor eenige jaren heb ik een ganschen winter te St. Petersburg doorgebracht en herinner mij nog met genoeg de feestelijkheden in den wintertuin van den Czaar. Het zou dus mogelijk kunnen zijn, dat ik dien heer persoonlijk of bij naam ken.”

De woorden „winterpaleis” en „Czaar” klonken den boekhouder nog in de ooren. Zijn hoogachting voor de nieuwe gasten steeg daardoor aanzienlijk en hij zou het zich nooit vergeven hebben, als hij van deze gunstige gelegenheid geen gebruik had gemaakt, om hun alle mogelijke diensten te bewijzen.

„Als de naam van dien heer u interesseert” — zeide hij..... „ik meen van dien jongen aristocraat... diens naam is Vorst Tscheraneff.”

Lord Lister hief zijn hoofd op.

„Ivan Tscheraneff — dien ken ik en het verheugt mij, dat ik hem hier, na vier lange jaren, weer aantref. Wees nu zoo goed ons naar onze vertrekken te geleiden.”

De boekhouder riep den boy, die nog steeds bij de handkoffers in de nabijheid stond, en gaf hem de noodige bevelen.

Daarop verliet de elegante vreemdeling, die niet eens naar den prijs gevraagd had, met zijn jongen begeleider het kantoor.

Hij had klaarblijkelijk de diepe buiging van den boekhouder niet opgemerkt.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een interessant persoon.

Terwijl zij met de lift naar boven gingen, bewaarden beiden het stilzwijgen, totdat de boy de handkoffers in een hoek had neergezet en de deur achter zich dicht getrokken.

John C. Raffles deed de deur nu op slot en trok de zware zijden gordijnen, die voor de vensters hingen, dicht. Daarna ontdeed hij zich van zijn mantel en hoed, nam een kleine revolver, die hij op reis steeds bij zich droeg, uit zijn zak en legde ze op het schrijfbureau.

Charly Brand begon het zich eveneens gemakkelijk te maken. Hij ging in een fauteuil zitten, stak een sigaret op en keek naar zijn vriend, die met de handen in de zakken op en neer liep.

Plotseling bleef hij bij zijn jongen secretaris staan; een ironisch lachje kwam op zijn gezicht.

„Je bent natuurlijk nieuwsgierig, om te weten hoe ik bekend ben geworden met vorst Tscheraneff. Ik zal je nieuwsgierigheid nu bevredigen.

Het was nog voor dat ik kennis met jou gemaakt had, het was een interessant tijdstip van mijn leven.

Ik had destijds per auto een wereldreis gemaakt en kwam op de terugreis door Azië en ook door Rusland.

Ik bleef een paar maanden te Petersburg om uit te rusten van de vermoeienissen der reis en tevens op beter weer te wachten; want wij bevonden ons destijds midden in den winter en alle wegen lagen vol sneeuw.

Te Petersburg leefde ik onder den naam van Lord Delmore, werd daar weldra geïntroduceerd in de

voornaamste kringen en leerde ter gelegenheid van een hofbal in het winterpaleis den jongen vorst Tscheraneff kennen.

Ik herinner mij nog, dat hij een der voornaamste edellieden was, die fabelachtige rijkdommen bezat.

Hij was een kalm en terughoudend persoon, maar dat was misschien juist de oorzaak waardoor wij ons tot elkander aangetrokken voelden. Wij werden vrienden en zodoende vernam ik uit zijn eigen mond, dat er slechts weinig reden voor bestond om hem wegens zijn groote rijkdommen te benijden.”

De Groote Onbekende hield een oogenblik op, stak een sigaret aan en begon te rooken.

Daarna ging hij in een fauteuil tegenover Charly Brand zitten en ging voort:

„Ivan Tscheraneff beminde de prima-ballerina van het corps-de-ballet van den keizerlijken schouwburg.

Hij beminde haar met al den gloed der liefde en was vast besloten haar te huwen.

Toen ik den jongen aristocraat leerde kennen, duurde dat reeds drie jaren. Maar deze drie jaren waren voor hem jaren van een onafgebroken strijd tegen zijn bloedverwanten, die het nooit zouden dulden, dat een lid hunner familie een danseres zou huwen!

Toen zij eindelijk overtuigd werden, dat hun verzet dit huwelijk op den duur toch niet zou kunnen verhinderen, beproefden zij den jongen man krankzinnig te laten verklaren, om hem daarna in een gesticht te laten verplegen, zoodat hij natuurlijk geheel van de wereld afgesloten was.

Je ziet nu wel, dat de jonge man in gevaarlijke handen was!"

Charly Brand had aandachtig geluisterd.

„En hoe liep de zaak verder af, Edward?"

De Lord streek de asch van zijn sigaret.

„Zij nam dadelijk een gunstige wending, toen ik tusschenbeiden trad en den vorst aanbood om hem behulpzaam te zijn. Ik kan je nu niet meer zeggen, hoe ik de zaak destijds heb aangepakt. Het zij je voldoende te weten, dat het mij gelukte de waakzaamheid der bloedverwanten te verschalken en den vorst de mogelijkheid te verschaffen om zijn aangebedene weer te kunnen naderen.

De ondertrouw had in het geheim plaats, en acht dagen voordat ik Petersburg verliet, traden zij in het huwelijk, geheel overeenkomstig de voorschriften der wet. Je kunt je de verbittering der familieleden wel voorstellen!"

Charly Brand haalde diep adem en begon vroolijk te lachen.

„Dat was een goede daad van je en ik kan begrijpen hoezeer je je verheugt den jongen vorst nu weer te ontmoeten. Zijn jonge vrouw zal hier zeker ook wel aanwezig zijn; denkt ge dat ook niet?"

Met een heftige beweging wierp lord Edward zijn sigaret in het aschbakje.

„Neen, my boy, dat is zij niet, want reeds een half jaar daarna is zij plotseling overleden! In de salons van St. Petersburg werd beweerd, dat de verbitterde bloedverwanten haar hebben laten vergiftigen!"

Charly was bleek geworden.

„Vergiftigd!" zei hij in zich zelf, en in zijn oogen zag men een blik van medelijden.

„Dat is verschrikkelijk! Wat moet de arme man daaronder geleden hebben!"

De Groote Onbekende stond op en liep in het vertrek heen en weer.

Na eenige oogenblikken bleef hij weer staan en keek zijn jongen vriend aan.

„Drie maanden lang heeft hij gevaarlijke koortsen gehad en voortdurend geijld. Toen hij eindelijk langzaam weer beter werd, ging hij naar zijn bezittingen in de Krim, waar hij eenzaam en slechts met de herinneringen aan zijne echtgenote voortleefde.

Nu, na verscheidene jaren, hoorde ik voor het eerst zijn naam weer noemen."

„Dan schijnt het, dat hij het verdriet over het verlies van zijn geliefde vrouw eindelijk toch te boven is

gekomen," zei Charly, „want anders zou hij zich geen volle drie maanden te Monte Carlo ophouden."

Lord Lister haalde de schouders op.

„Of misschien is het een nieuwe poging om zijn wanhoop te verdrijven."

„Ik kan mij natuurlijk wel vergissen — maar ik geloof, dat karakters, zooals dat van hem, zulk een groot verlies nimmer te boven komen."

Lord Lister sprong op, schoof den grendel van de deur, stak zijn handen in de zakken en begon weer in het vertrek heen en weer te loopen.

„Wat mankeert je toch?" vroeg Charly Brand.

„Er komt iemand aan!" luidde het antwoord.

Men klopte aan de deur en toen Lord Lister „binnen" riep, kwam de kellner met een diepe buiging en den wensch „goeden avond mijneheeren", binnen.

Hij wendde zich tot Raffles en zei:

„U hebt mij laten ontbieden om mij eenige bevelen te geven."

„O ja, dat is ook zoo... wij wenschen hier zooveel mogelijk rust te hebben en willen geen bezoekers, wie dan ook, ontvangen, dan nadat wij weten wie het zijn. — Ik verzoek u er voor te zorgen, dat gedurende onze afwezigheid niemand in deze vertrekken komt. Ik heb verschillende belangrijke documenten, die ik niet gaarne zou willen missen. — Gedurende ons verblijf alhier houd ik de sleutels van de kamers in mijn bezit. Hebt ge mij begrepen?"

„Zeer goed! Mijnheer kan er zich op verlaten, dat zijn bevelen opgevolgd zullen worden."

„Hebt gij de quitantie bij u?"

„Jawel mijnheer."

John C. Raffles keek vluchtig de quitantie in en gaf den oberkellner een fooi.

Deze maakte een buiging en zeide:

„Ik dank u beleefd en ik geef mijnheer de verzekering, dat — —"

Edward Lister maakte een afwijzende beweging.

„Het is goed. Zorg er vooral voor, dat aan mijn wensch voldaan wordt."

Daarna ging hij voor het schrijfbureau zitten en schreef:

„Lord Algernon Delmore, luitenant bij het lijfgarde-regiment van Zijne Majesteit den Koning van Engeland, eigenaar van het landgoed Blackwater-Castel in Zuid-Wales, is hier voor een langdurig verblijf aangekomen, begeleid door zijn broeder baronet Charly Delmore."

Toen hij dit geschreven had, stond hij weer op en gaf het geschrevene aan den wachtenden oberkellner.

„Ziehier — dit is voor de politie. Breng ons ontbijt morgen vroeg om tien uur in het aangrenzende vertrek.”

„Uitstekend, uwe Lordschap!”

Daarop verliet hij zwijgend het vertrek.

Gedurende dezen ganschen tijd had Charly Brand stil gezeten, thans leunde hij met zijn hoofd tegen den stoel en haalde eenige malen diep adem.

„Je hebt een eigenaardige manier om met ondergeschikten om te gaan, Edward!”

Lord Edward begon te lachen en streek Charly Brand met zijn hand over het hoofd.

„Dat is niets dan eenige oefening, mijn jongen,” zeide hij. „Maar nu moeten wij ons toilet een weinig in orde brengen en dan naar de eetzaal gaan. Ik denk, dat je het wel met mij eens zult zijn, dat na onze lange reis een goed souper en een glas wijn ons wel zullen smaken.”

DERDE HOOFDSTUK.

Een levensmoede.

Het Casino van Monte Carlo:

Een dichte menschedrom uit de verschillende werelddeelen... Deutsche officieren in burgerkleeding, met scherp geteekende gelaatstreken en militaire houding, — gemoedelijke, steeds goed geluimde Oostenrijkers, — elegante Franschen met een lorgnet voor het linkeroog. — stijve Noren — levenslustige, gesticuleerende Italianen.

Daar tusschenin een millionnair uit New-York, met lakschoenen aan en naast dezen een Braziliaan, met het gebruinde gezicht van het Zuiden.

In gindschen hoek een paar Turken, wier hoofdbedekking een contrast vormt met hunne zwarte rokken; daartegenover een bewoner van Montenegro met een inbrekersgelaat, voorts een kleine Rumeniër, wiens zwart haar wedijvert met den glans zijner oogen....

Daartusschen de ruischende japonnen, de zachte lijnen der schouders en de mooie busten met gedecolleteerde japonnen. Smachtende oogen — roode lippen — diepe mannenstemmen — het gelach der dames — alles op half luiden toon.

De diamanten schitteren en vertoonen telkens andere kleuren. De ontelbare elektrische lampen, die een zee van licht op de speeltafels werpen en de stapels goud nog meer doen schitteren, brengen iederen bezoeker dadelijk in een waren roes.

„Messieurs, faites votre jeu!”

De stemmen der croupiers worden gehoord door het dringen, schuiven en haasten heen.

Aan de groene tafel heerscht een buitengewone drukte.

Hier loopen heeren met woedende gezichten, ginds anderen, die zegevierend lachen.

Beroeps- en gelegenheids-spelers staan naast elkan-
der. — — —

Nadat Raffles voor zich en zijn jongen vriend

kaartjes had genomen, waar zonder niemand binnen gelaten wordt, trokken zij in de vestibule hun overjassen uit en gingen naar de speelzalen.

Geardmd liepen zij langzaam eerst door de roulette- en daarna door de trente-et-quarante zalen.

Terwijl men in de eerstgenoemde zaal met een inzet van vijf francs kan deelnemen, bedraagt de kleinste inzet in de trente-et-quarante zalen twintig francs.

Het beeld, dat de speelzalen aanboden, was voor Lord Lister niets nieuws.

Hij had het reeds meermalen gezien en nooit goed begrepen, dat de groene tafel op alle menschen zulk een aantrekkingskracht kon uitoefenen, dat zij daar goed en bloed, eer en vermogen in de waagschaal zetten.

Het tegendeel was het geval bij Charly Brand; het scheen, dat de speelduivel zich reeds van hem meester had gemaakt.

Zijn handen begonnen te beven, zijn wangen gloeiden en uit zijn oogen sprak een onheilspellend vuur. Hij voelde het bloed heet door zijne aderen vloeien.

John C. Raffles keek hem, terwijl zij langzaam door de menigte heendrongen, nu en dan zijdelings aan. Men bemerkte een goedig lachje op zijn gezicht, waaraan men kon zien, dat hij het verlangen van zijn vriend begreep en hem dat niet kwalijk nam.

Eindelijk bleef hij staan, haalde zijn portefeuille te voorschijn en gaf zijn vriend en secretaris drie bankbiljetten, elk van 1000 francs.

„Zoo, my dear boy, probeer je geluk nu eens.”

Charly keek nu eens naar de bankbiljetten en dan weder naar Raffles.

„Zal ik inderdaad — — bedoel je — — sta je mij toe....”

.....Te spelen,” voleindigde Lord Lister kalm; „dat spreekt immers van zelf. Of dacht je, dat ik je

hier naar toe getroond had, alleen om je de bijeenkomst van eenige duizenden menschen te toonen en om je voor ieder gevaar te behoeden? Dan zou ik wel een slechte leermeester wezen!

Neen, mijn jongen — al wat de menschen klein en ellendig maakt, moet men zelf gezien hebben; eerst daarna is men in staat om zonder vreemde hulp den rechten weg te vinden."

Hij zweeg eenige oogenblikken, alsof hij zijn vriend tijd wilde laten om over deze woorden na te denken.

Daarna vervolgde hij:

„Zoo, mijn jongen, probeer nu eens of je van deze 3000 francs nog een centime kunt overhouden. Als je dat gelukken mocht — dan heb ik respect voor je! Maar... ik twijfel er aan."

Charly Brand vouwde de banknoten op en stak ze met bevende handen in zijn vestzak. De speelkoorts scheen hem reeds bevangen te hebben nog voordat hij een der banknoten bij den croupier gewisseld had.

„Zeker zal mij dat gelukken, Edward, zeer zeker... ik heb een gevoel, alsof het mij zelfs niet moeilijk zou vallen de Bank te laten springen."

De Groote Onbekende begon te lachen.

„Dat meenen alle menschen, Charly. — Als zij dat niet meenden, dan zou de Bank gerust kunnen sluiten. Maar in weerwil van dat alles maakt zij schitterende zaken."

Op het gelaat van den jongen secretaris vertoonde zich een blosje. Alsof er een nieuwe gedachte bij hem was opgekomen, hief hij opeens het hoofd op en vroeg:

„Zullen wij aan dezelfde speeltafel gaan spelen?"

„Wel neen, mijn vriend," antwoordde Edward Lister, „dat zullen wij niet doen, want ik speel niet."

Charly Brand keek hem verwonderd aan.

„Wil jij niet spelen.... maar.... waarom ben je dan hierheen gegaan?"

„Om jou plezier te doen en om je het karakter van de menschen te leeren kennen.

Maar, verlies nu geen tijd meer; ik heb je immers niet medegenomen om je wijze lessen te geven, maar omdat je hier plezier zoudt hebben, door je in den stroom te werpen, die alle menschen medesleept.

Ik heb nu andere bezigheden en verwacht je om elf uur, als de Bank gesloten wordt, in het restaurant de Paris, tegenover het Casino-plein.

Als gij op het plein komt, dan ziet ge in de verte de lichten reeds branden. Het is de voornaamste restauratie van Monte-Carlo, je kunt je dus niet vergissen.

Tot elf uur dus! dat zijn nog drie uren, dus tijd genoeg om de 3000 francs aan een der speeltafels te verliezen."

Met een warmen handdruk scheidden zij van elkander.

Toen Lord Lister nog eens naar zijn jongen vriend omkeek, zag hij, dat deze juist een banknoot van 1000 francs liet wisselen.

De Groote Onbekende lachte, zette zijn lorgnet recht en ging met de grootste onverschilligheid verder door de zalen, gaf geen antwoord als hem het een en ander door een schoonen vrouwenmond werd toegevoegd en zorgde er wel voor, dat hij niet op de ruischende zijden sleepen trapte der aanwezige dames....

De goudstukken rolden over het groene laken — de Bankhouder liet de kapitalen, die in een minuut verloren of gewonnen werden, bijeenverzamelen of uitkeeren — het geluid van de roulette-machine werd gehoord, opnieuw vernam men den klank der goudstukken....

Zoo is het leven in de speelzalen.

De Demon van Monte Carlo werpt tevreden het hoofd achterover. Zijn fonkelende oogen overzien het bonte gewemel der menschen, die een speeltuig zijn geworden van den Mammon.

Met eigen voeten vertrappen zij hunne belangen, omdat allen slechts door dezelfde gedachte.... geld — worden beheerscht.

John C. Raffles glimlachte.

Het was ongeveer twee uur later, toen de Groote Onbekende de speelbank verliet en langzaam de breede trappen afliep, om zich naar het Restaurant de Paris te begeven.

Toen hij, op zijn gemak zijn weg vervolgend, de Place de Casino schuin overstak, haalde hij een heer en eene dame in die blijkbaar ruzie hadden.

De dame zeide met verheffing van stem:

„Ik kan maar niet begrijpen, hoe gij er genoeg in kunt vinden iederen avond duizenden te verliezen! Je begaat een zelfmoord, mijn vriend. Of ben je misschien van plan om den eigenaar der speelbank, monsieur Blanc, nog eenige millioenen rijker te maken? Dat is een ondankbaar iets, want deze voormalige kellner zal ook zonder je medewerking den hongerdood niet sterven."

Haar begeleider scheen zich beter te kunnen bedwin-

gen, want hij sprak zoo zacht, dat Lord Lister hem nauwelijks kon verstaan:

„Ik moet je nog eenmaal verzoeken, Sonja Kowalewska, u niet te bemoeien met mijn privé-zaken. Alleen op je uitdrukkelijk verlangen en omdat je mij altijd weer verzekerd hebt, niet zonder mij te kunnen leven, heb ik je uit St. Petersburg mede naar hier genomen. Maar daarmede houden onze persoonlijke betrekkingen op. Ik ben ook voortaan bereid, voor je verder levensonderhoud te zorgen, maar ontzèg je het recht, om over mijn privéleven te oordeelen.”

John C. Raffles had alles verstaan. Hij moest deze stem reeds meer gehoord hebben.

Maar het wandelende paar trok opnieuw zijn aandacht.

Want de dame had haar hand op den arm van haar begeleider gelegd en zich naar hem toegekeerd.

Toen zag de Groote Onbekende bij het licht der electriche lampen haar mooi en nog jeugdig gelaat, haar groote donkere oogen en roode lippen.

Haar stem was heesch geworden.

„Sedert ik je ken, leef ik als in een roes. Voor een enkele attentie die je mij bewijst, ben ik gaarne bereid de grootste smarten te verdragen, zóóveel houd ik van je! — Maar ik sta alleen met mijn liefde, want jij beantwoordt ze niet. Uwe koele minachting, die uit ieder uwer woorden spreekt, is erger dan de wreedste pijniging, die men kan ondergaan.”

Zij nam haar hand van zijn arm en zeide:

„Meent gij, dat ik de oorzaak niet ken, waarom je mij in je nabijheid duldt? Meent gij, dat ik niet weet, dat ieder middel u welkom is om u als het ware gevoelloos te maken, om het even of dit de speelbank of een vrouwenhart is? Gevoelloos maken voor de ziele-smart, die je hebt over je overleden vrouw, over Wera Iwanowna?”

De man die naast haar liep, maakte plotseling een beweging, waardoor zij een schrede achteruit ging.

„Sonja,” zei hij met een onnatuurlijke kalmte, maar waarbij zijn stem beefde, „Sonja, wees niet onvoorzichtig! — Den naam, dien gij daar uitspreekt, wil ik uit den mond van niemand hooren, zelfs niet uit den uwen.... zij heeft nooit iets met u uit te staan gehad en zal nu in vrede rusten, omdat ge haar het leven en het geluk niet gundet. Haar naam en de herinnering aan haar, zijn mij heilig, en ik waarschuw je — om je daar verder niet meer mede te bemoeien!”

Ivan Tscheraneff — dacht Raffles bij zich zelve en

nu zag hij ook tegelijkertijd, dat de laatste vier jaren niets aan hem veranderd hadden: — zijn gang, zijn koude stem, zijn slanke gestalte....

Edward Lister moest eenigszins uitwijken om niet tegen hen aan te loopen, want de vrouw was plotseling blijven staan.

Haar mooi gelaat met de groote, vurige oogen was doodsbleek geworden.

„Thans weet ik, dat alles uit is. Ik heb nog steeds gehoopt, dat het mij gelukken zou, je liefde te verwerven — ik heb te vergeefs gehoopt. Ik heb alles verloren, maar” — nu was haar stem fluisterend dreigend — „neem u er nu voor in acht, dat mijn liefde niet in haat verandert!”

De vorst antwoordde: „Laat die groote woorden maar achterwege, Sonja, want ik vrees je haat niet.”

Sonja wierp het hoofd achterover:

„Des te beter, dan zal ze u niet onvoorbereid treffen.”

„Wat?”... Hij keek op; om zijn lippen bespeurde men een medelijdend lachje.... „bedoel je daarmede den dood? dan heb je volkomen gelijk: — die komt bij mij niet onvoorbereid; ik kan je zelfs verzekeren, dat ik er dikwijls naar verlang.”

Sonja bleef nog een oogenblik staan, daarna keerde zij zich om, riep een juist voorbijgaand rijtuig aan en reed weg.

De vorst keek haar niet eens na. Hij liep kalm verder, ging over de Place-de-Casino en begaf zich naar het Restaurant de Paris. — —

John C. Raffles bleef nog eenige minuten peinzend staan, voordat ook hij in de restauratie ging.

In de vestibule ontdeed hij zich van zijn jas en hoed, overtuigde er zich van, dat er geen stof op zijn kleeren lag — en ging naar de eetzaal.

Hij behoefde niet lang te zoeken — de vorst had een kleine tafel gekozen, en scheen geheel en al verdiept in het genot van zijn sigaret.

Lord Lister ging naar hem toe en legde de hand op zijn schouder.

„Goeden avond, Ivan Tscheraneff.”

De Prins keek op, en scheen te meenen, dat hij zich vergiste; maar spoedig begon hij te lachen.

„Lord....” hij dacht een oogenblik na.... „Lord Delmore! Hoe komt u hier?”

„Dat is heel eenvoudig; met de Middellandsche zee-express; via Marseille—Toulon.”

De vorst kreeg nog een stoel en Raffles nam plaats.

„Dat vind ik nu eens aardig! Ik had nooit vermoed, u hier te ontmoeten. Ik heb dikwijls het plan gehad om u te schrijven, maar wist uw adres niet.”

Er kwam nu een stortvloed van vragen, die Lord Lister beantwoorden moest.

Het duurde wel een uur, voordat het gesprek weder zijn gewonen loop kreeg.

Eindelijk ontstond er een pauze.

De vorst keek peinzend naar het zachte licht van de elektrische lamp, die op tafel stond.

John C. Raffles keek hem eenige oogenblikken zwijsend aan.

Eindelijk zeide hij met zijn gewone openhartigheid.

„Waarde vriend — ik heb onwillekeurig het gesprek gehoord, dat op de Palace de Casino tusschen u en een dame gevoerd werd.”

De Prins haalde onverschillig de schouders op.

„Welnu, en?.....”

De Groote Onbekende legde de hand op den schouder van den vorst.

„De vrouw, die aan uwe zijde was, sprak van een zelfmoord, dien ge hier aan u zelf begaan wilt en ik geloof, dat zij gelijk heeft. Als een oprecht vriend durf ik u raden: — ruïneer u zelve toch niet!”

En toen de vorst een afwijzende beweging maakte, voegde lord Lister er aan toe:

„Ik weet, dat na den dood van uw vrouw, u alles onverschillig geworden is.

Ik kan dat begrijpen, omdat ik haar vrij goed gekend heb. Maar, beste vriend, ge hebt toch ook plichten, niet alleen jegens u zelve, maar ook tegenover uw bloedverwanten en vooral met het oog op uw vaderland. Onttrek u niet aan de plichten, die de staat eischt van zijn burgers, maar vooral van zijn voornaamste onderdanen, waartoe gij behoort.”

De vorst begon spottend te lachen.

„Als de staat niet bij machte was om het leven mijner vrouw tegen moordenaarshanden te beschermen, dan mag hij ook niet verwachten, dat ik plichten jegens hem te vervullen heb,” antwoordde hij bitter.

„Zoek dan naar een ander edel doel, een doel dat uw naam en uw rijkdom eer aandoet; trek u het lot aan van uw arme landgenooten! Of hebt gij geen medelijken met hun ellende?”

De vorst stond op; in zijn oogen stond haat te lezen.

„Heeft men medelijken gehad, toen men mijn arme vrouw als een dollen hond vergiftigd heeft?! Wat had zij misdaan? Of is het een doodelijke misdaad, als

een vrouw zonder naam en stand ook gaarne gelukkig wil zijn?”

Hij haalde diep adem; van woede beet hij zich op de lippen.

„Ik zie wel in, dat u gelijk hebt, lord Delmore, dat het mijner onwaardig is, zoo maar doelloos voort te leven en mijn vermogen te verkwisten. Maar ik kan thans niet anders. Ik probeer dan het een en dan weer het ander, altijd met de stille hoop dat het mij nog eens gelukken zal, mijn verdriet te vergeten.

O, als gij wist hoe lief ik mijn vrouw heb gehad!...”

Men kon het lord Lister aanzien, dat hij onder den indruk dezer woorden was. Met medelijdende stem zeide hij:

„Tracht dan eens het een of ander te doen!”

De Rus maakte een afwijzende beweging met de hand.

„Ik heb het reeds geprobeerd om wetenschappelijke vraagstukken op te lossen — maar te vergeefs!

Want als ik schreef, of mij verdiepte in het een of ander wetenschappelijk werk, dan zag ik steeds weer de oogen mijner vrouw, die mij aankeken... Herinnert gij u nog die prachtige groote oogen, met de lange wimpers en het mooie zwarte haar, lord Delmore?... Het was spoedig met haar gedaan! Ik ben na haar dood op een stoel of in den hoek van de canapé gaan zitten en heb geschreid als een kind.”

Deze woorden werden met een diep gevoel uitgesproken.

„Zodoende ben ik langzamerhand tot de overtuiging gekomen, dat ik niet geholpen kan worden. Daarom heb ik het opgegeven, om mij tegen het noodlot te verzetten. Ik laat alles gaan zooals het wil, of het ten goede — of ten kwade is — blijft voor mij hetzelfde.

Ik heb slechts den eenigen troost: — dat er wel eenmaal een einde aan zal komen en of het noodlot mij dan treft in een mijner paleizen... of in de armoedigste hut... geloof mij, mijn vriend, dat mij dat onverschillig is!

Overigens geloof ik onder ons gezegd, dat de hut voor mij eerder bestemd zal zijn dan het vorstelijke paleis.”

Er ging lord Lister een koude rilling door het lichaam, toen hij den jongen man zoo voor zich zag, den jongen man die reeds op zoo jeugdigen leeftijd met alles had afgerekend, die niets meer van de toekomst verwachtte, en die nog alleen dacht aan Wera Iwanow.

na..... Die slechts één verlangen had: — de eeuwige rust.

Beiden zwegen.

Eindelijk zei Raffles:

„Gij hebt zulk eenen schoonen, trotschen naam, waarde vorst!”

Ivan Tscheraneff keek op. De hand, waarin hij het champagneglas vast hield, beefde zoo, dat de brillanten aan zijn vingers schitterden als dauwdroppels.

Toen gebeurde er iets, waarop John C. Raffles niet gerekend had: — de Prins zette zijn glas neer, wierp zich achterover in zijn leuningstoel en lachte zóó, dat de tranen hem over de wangen liepen.

Lord Lister had zich voorovergebogen alsof hij hem vragen wilde naar de oorzaak van zijn uitbundige vroolijkheid. Maar hij zag in, dat hij zich vergiste, want hij begreep, dat dit lachen een gevolg was van de hevige verbittering, en van de troosteloze wanhoop van den vorst.

Het duurde geruimen tijd voordat de vorst weer kalm werd. Maar toen het krampachtige lachen had opgehouden, trad daarvoor in plaats een uitdrukking van den grootsten haat.

„Denk niet, Delmore, dat ik een dwaas ben, omdat ik zoo lachte”. — Hij boog zich naar Raffles toe. Zijn slanke vingers grepen den arm van Raffles.

„Maar gij kunt niet gelooven, hoe ik dezen schoonen, trotschen naam haat, hoe ik dezen naam reeds duizendmaal vervloekt heb! Als ik de eenvoudigste arbeider, of de armste daglooner geweest was, dan zou niemand mij mijn geluk misgund, niemand er belang bij gehad hebben, om de eenige vrouw, die ik zoo innig lief had, te laten vermoorden. Maar ik heet Ivan Tscheraneff, ben de vertegenwoordiger van een der voornaamste aristocratische geslachten van Rusland — zou ik het nog noodig gehad hebben om mijn hand naar het geluk uit te steken. En toen ik dat toch deed, welnu toen heeft men het middel gevonden om die roekeloosheid te straffen: — het middel — vergif!”

Hij sloot een oogenblik de oogen en zeide toen:

„Dat was waarachtig geen heldendaad!”

Zijn oogen schoten vuur en de toon, waarop hij sprak, was nu fluisterend.

„Misschien zal er wel spoedig iemand te vinden zijn, die door middel van een kogel een eind aan mijn leven maakt. Die dat doet, zal ik in mijn laatsten ademtocht nog zegenen. Ik heb nog slechts één wensch, namelijk, dat er na mijn dood iemand gevonden wordt, die mijn naam aan de bespotting der geheele wereld

prijs geeft. Daardoor zou ik gewroken zijn en zou mijn zending — een zending van wraak, volbracht zijn.

Want allen, die mijn naam dragen, zijn voor mij misdadigers geworden en voor mij bestaat er slechts één zoenoffer: — deze misdadigers in hunne eer te treffen!”

Na een oogenblik gezwegen te hebben en nadat hij eenigszins kalmer geworden was, vervolgde hij:

„Maar als dit gebeuren zal, dan moet er spoedig iemand komen om dit ten uitvoer te brengen. Want het eind is nabij. Spoediger dan wij beiden denken, zal het eind gekomen zijn.

Hier in Monte-Carlo zal het noodlot mij treffen. Ik begreep dat vanaf het eerste oogenblik, dat ik hier aankwam; ik weet dat zoo zeker alsof iemand het mij gezworen had!

En nu wacht ik..... van dag tot dag, van week tot week, reeds twee lange maanden!”

Op het gezicht van den Grooten Onbekende vertoonde zich een droefgeestige trek.

Met de uitgedoofde sigaret tusschen de lippen, keek hij den jongen man aan, die alle hoop verloren had, en die ongeduldig op een sluipmoordenaar wachtte, omdat zijn eergevoel hem verbood de hand aan zich zelf te slaan.

John C. Raffles reikte hem de hand:

„Wees kalm, mijn vriend. Ik zal u wreken, zoodra... de tijd gekomen is.”

Op het gezicht van den vorst kwam een glimlachje; hij drukte de hand van den Grooten Onbekende krampachtig.

„Ik dank u, lord Delmore. Ik wist wel, dat u dat doen zoudt. Toen wij elkaar leerden kennen, hebt u mij geholpen, gelukkig te worden. Heden, nu wij elkaar wederzien, hebt u mij mijn kalmte teruggegeven. Ik wil nu met geduld wachten — op het laatste. Uw sterke hand waakt immers over mij en die heeft mij vroeger zegen aangebracht.”

Lord Lister verzocht hem te zwijgen, want Charly Brand was binnengekomen, keek overal rond en ging toen naar de beide heeren toe.

John C. Raffles vroeg:

„Mag ik de heeren aan elkander voorstellen? — mijn broeder, baronet Charly Delmore... Zijn doorluchtigheid vorst Ivan Tscheraneff.”

Het gezicht van den Rus kreeg weer de uitdrukking van een gentleman.

Aan niets kon men meer merken, dat hij eenige mi-

nuten geleden door hartstochten ondermijnd was geworden.

Hij wees naar een naast hem staanden stoel.

„Mag ik het genoeg hebben, baronet, dat u naast mij gaat zitten?”

Charly Brand nam plaats, bestelde iets bij den kellner en wendde zich toen tot Raffles, die hem lachend aankeek.

„Stel je eens voor,” zei hij, „van de 3000 francs, die je mij gegeven hebt, is niets overgebleven. Je hebt dus gelijk gehad en ik heb toch zéér voorzichtig gespeeld!”

„Ook al goed,” was het eenige antwoord van lord Lister.

Maar de vorst zei:

„Troost u, baronet. Het spel staat gelijk met de hartstochten van een mooie vrouw; het is duur, bederft de zenuwen en men kan er geen staat op maken.”

Gedurende den verderen loop van den avond toonde de vorst zulk een aangenaam prater en zulk een fijn opmerker te zijn, dat Charly Brand zijn vriend en meester somtijds verwonderd aankeek.

... ..

Toen zij eindelijk laat in den nacht afscheid van elkander namen, zei de jonge secretaris:

„Hoor eens, Edward, de Russische vorst schijnt geheel genezen te zijn van de gevolgen zijner ongelukkige liefde. De man komt mij voor, zeer geleerd en geestig te zijn.”

Waarop John C. Raffles antwoordde:

„Het meest overtuigende bewijs van zijne kunde is, dat hij zich zelf zoo goed beheerschen kan. Want dezelfde persoon, die jou zoo geestig toeschijnt, heeft nog slechts één wensch: — zoo spoedig mogelijk te mogen sterven.....”

VIERDE HOOFDSTUK.

Het einde van Tscheraneff.

De zigeuners bespeelden hunne violen in het café de Paris. De grootste vrolijkheid heerschte er in de zaal, op de terrassen, zelfs op de Place du Casino en strekte zich uit tot aan het wit marmeren paleis van de speelbank, dat vrolijk door de zon beschenen werd.

De beelden in de nissen stelden meestal vrouwen voor; het glazen dak van de galerijen glinsterde in den zonneschijn en de vensters van de speelzaal geleken op oogen — die door tranen gedrenkt waren.

Tranen, die er geweend werden achter deze vensters, achter deze gordijnen en die den weg baanden naar de plaats, waar men de revolver had geborgen, of naar de eenzaamheid der steile rotsen — aan zee... Als dreigende bastions verheffen zich de beide torens van het Casino boven het levendige gewoel der menschen, alsof zij zich in het eerstvolgende oogenblik daarop neer stortten wilden.

De gouden zon van Monte Carlo beschijnt dit menschengewoel. Lichtkleurige parasols zien er uit als zeepbellen, die allerlei kleuren weerkaatsen.

Elegante wandel-toiletten, kostbare japonnen uit de voornaamste Parijsche ateliers... alles schilderachtig mooi glanst en vervloeit tot één bonte warreling van wereldsch beweeg.

De elektrische tram snort voorbij — van het villapark Condamine komen auto's aangerold; equipages op gummiwielen naderen zonder gedruisch.

De zijde der japonnen ritselt, diamanten, smaragden en safieren schitteren dooreen... zacht en verleidelijk lachen de vrouwen... de oogen ontmoetten elkaar — seconden lang — onder de valenciënne-kanten der parasols en de neergebogen randen der panama-hoeden... de prikkelende geur van bloemen en sigaretten en van sterke parfums hangt in de lucht.

De violen van de Zigeunerkapel zuchten — klagen en weenen.

En de zon van Monte Carlo, de wonderschoone,

bloedroode avondzon van de Riviera, hult het groote plein voor de speelbank in een purperrooden gloed.....

John C. Raffles zat met zijn jongen vriend en secretaris op het terras van het café.

Terwijl Charly Brand ijverig in de Times, die hij zich door den kellner had laten brengen, las, dronk lord Lister zijn kopje mokka en keek belangstellend naar de voorbijgangers.

Maar dit kon hem slechts een oogenblik boeien, want spoedig wendde hij om en zei tot Charly Brand:

„Zeg eens, dear boy, zullen wij nog een kleine wandeling langs het strand maken? Hier in deze zuidelijke landen gaat de zon zoo prachtig onder. Ik heb dat schouwspel in lang niet gezien en daar het nog te vroeg is voor het souper — —”

Charly Brand stond dadelijk op.

„Zeker, Edward, ik ga gaarne mee.”

Zij betaalden en verlieten het café.

Tusschen bloemen en heesters wandelden zij langzaam naar zee.

Op een zijpad van de „Promenade des Anglais” stond een bank, waarop zij gingen zitten.

Aan hun voeten spoelde de eindelooze zee; het water scheen lichtblauw. In de verte zag men een wit zeil en aan den horizon in de richting van de Italiaansche eilanden, bespeurde men den rook van een stoomschip, die eenige minuten bewegenloos in de lucht hing en zich weldra oploste.

De oppervlakte der zee ging op en neer, zooals de ademende borst van een slapend kind.

John C. Raffles boog zich voorover en wees met zijn hand naar den horizon.

„Zie eens, Charly, hoe de zon daalt, hoe de golven — men zou kunnen zeggen haar bijna aanraken, alsof zij bang was voor het water.

Of als een mensch, die den vasten bodem onder zijn voeten voelt wegzinken en die door het noodlot wordt

meegesleept. Hij verweert zich wanhopig, maar het helpt hem niet. Hij gaat onder, omdat zijn lot dat voor hem zoo bestemd heeft....."

Charly Brand was ernstig geworden.

„Ivan Tscheraneff!" — zeide hij zacht, terwijl hij zich herinnerde wat zijn vriend en meester hem des ochtends verteld had.

Raffles scheen deze woorden niet gehoord te hebben.

„Het ondergaan der zon aan den Oceaan te zien, is bijna het schoonste natuurverschijnsel dat ik ken," zei hij.

„Zij wordt alleen overtroffen door een nachtelijke gondelvaart op het Canal Grande in Venetië of door een gezicht op den Gouden Hoorn aan boord van een stoomschip, als de opkomende dag zijn eerste stralen werpt op de minarets en paleizen van Konstantinopel."

De jonge secretaris gaf geen antwoord.

De zon was reeds in zee neergedaald.

De hemel vertoonde een rossigen weerschijs en onder den invloed daarvan schenen de golven donkerbruin gekleurd.

De prachtige zuidelijke nacht, de schoone vrouw met haar zwart-blauwe, met sterren bezaaid kleed, daalde neer over het prachtige landschap.

De maan kwam op. Zij zweefde als een zilveren sikkkel hoog in de lucht.

De beide vrienden bewaarden het stilzwijgen. Ieder begon zijn gedachtengang te volgen, ieder van hen beiden dacht, zonder het den ander mede te deelen, aan het noodlot van den Russischen vorst, met wien zij den vorigen nacht zulke aangename uren hadden doorgebracht.

Beiden lieten het hoofd hangen.

Plotseling verbrak een schot de diepe stilte van den nacht en weerklonk langs de rots wanden van Kaap St. Martin.

Verschrikt stond de Groote Onbekende op.

„Kom," zij hij. „Dat was in het park van het Casino; daar is zeker een ongeluk gebeurd."

Zij keken elkaar aan, want zij wisten, dat beiden dezelfde gedachten bezielde.

John C. Raffles scheen goed opgemerkt te hebben van welke richting hij het schot gehoord had. Want, zonder zich om Charly Brand te bekommeren, die hem op den voet volgde, verlieten zij hunne plaatsen, snelden over de breede Promenade des Anglais en liepen naar het dichte struikgewas van het groote park, waar de geuren der bloemen hen tegemoet kwamen.

Lord Lister had den breeden hoofdweg ingeslagen.

Hier bleven zij nu en dan staan om te luisteren. Aan hun rechterzijde hoorden zij de voetstappen van een man, die hen zeker gehoord had en zich nu in wilde vlucht door de struiken scheen te verwijderen.

Charly Brand wilde hem achtervolgen, maar zijn vriend en meester hield hem terug.

„Blijf," zeide hij op gedempten toon, „je kunt dien man toch niet inhalen en het baat niemand, ten minste niet hem, die zich voor het hoofd heeft geschoten."

Hij haalde zijn electriche zaklantaarn voor den dag en ging langzaam, stap voor stap, naar den kant waarlangs de man gevlucht was.

„Halt — hier ligt iemand!"

Er verliep een oogenblik, waarin men niets hoorde dan de ademhaling van Charly Brand.

Het licht van de electriche zaklantaarn bescheen het lichaam van een man. Men vond — Ivan Tscheraneff! —

Wie van de beide mannen dezen naam genoemd had, was niet te onderscheiden. Maar op hetzelfde oogenblik liet Raffles zijn zaklantaarn uitgaan. Het was nacht. Er heerschte een diepe duisternis — men hoorde niets dan het ruischen der zee. Boven hen, door de takken der boomen, glinsterden de sterren.

Charly Brand stond sprakeloos. Hij voelde zijn hart kloppen in de keel.

Hij wilde schreeuwen en maakte een beweging, alsof hij wilde wegloopen — weg van deze plaats des onheils, waar voor zijn voeten het lijk van een man lag, van een man, dien hij kende en die...

De Groote Onbekende zeide half fluisterend:

„Jou wensch is vervuld, Ivan Tscheraneff. Nu mocht gij sterven. Slaap gerust, want ik zal je wreken. Zoo wel jou — als Wera Iwanowna!"

Het klonk bijna als een eed.

Charly Brand herinnerde zich later nog slechts flauw, wat er gebeurd was.

Toen de zaklantaarn weer brandde, knielde lord Edward Lister naast het lijk van den vorst, wiens hoofd op het gras lag.

De kogel van den moordenaar had hem in het hoofd getroffen.

John C. Raffles nam uit den binnenzak van den doode de portefeuille, maakte ze open en nam er eenige papieren uit.

Daarop sloot hij de portefeuille weer dicht, deed ze weer op haar plaats en stond op.

Op hetzelfde oogenblik liet hij de lantaarn weer

uit gaan. Overal heerschte diepe duisternis. Charly Brand dacht, dat hij droomde.

„Kom, onze zending is afgelopen!” zei Edward met onderdrukte stem.

De jonge secretaris voelde, dat lord Lister hem bij de hand had gegrepen en met zich mede trok.

Eenige oogenblikken later waren zij weer op de Promenade des Anglais in het verblindend licht van de elektrische booglampen.

Overal zagen zij lachende en pratende menschen. Van uit de geopende vensters van café Vichy hoorde men de betooverende melodie van een wals — — en de geniale lord drukte zijn monocle wat vaster in het oog, wierp aan een voorbijgaande schoone vrouw een verliefden blik toe en zei tot zijn jongen vriend:

„Houd je goed, Charly!” —

En daarna slenterden de beide elegante gentlemen pratend en lachend naar het Restaurant de Paris, dat door groote elektrische lampen verlicht was.

Op denzelfden avond liet Lord Algernon Delmore, luitenant van Zijn Majesteit den Koning van Engeland, de Bank springen. Dat gaf een groote sensatie — want hij was in dit jaargetijde de eerste gelukkige, die dit kon doen. Men vertelde dat hij binnen twee uren tijds zes maal honderd duizend francs gewonnen had...

Vier en twintig uren later kwam er een officieel bericht van het bureau van politie luidende:

„Hedenmorgen in de vroege werd in het Casino-park op een eenigszins afgelegen plaats in de nabijheid van de groote hoofdlaan, het lijk gevonden van den sedert twee maanden hier verblijf houdenden vorst Ivan Tscheraneff. Men moet hier aan een moord denken, daar uit het geneeskundig onderzoek bleek, dat de vorst op een afstand van eenige meters werd doodgeschoten. De kogel had hem in den slaap getroffen, den hersenpan verbrijzeld en zat nog in het hoofd. Op het lijk vond men ongeveer veertigduizend francs aan banknoten en verscheidene brieven, waardoor de identiteit van den persoon kon worden vastgesteld. De doode had geen legitimatiepapieren bij zich. Eenige schreden van het lijk lag nog een witte zijden dameshandschoen —

In het hotel „Exelsior”, in de nabijheid van het Casino, vergiftigde zich gister nacht de daar sedert langen tijd vertoevende Russische studente in de filosofie Sonja Maria Kowalewskaja. Omtrent de beweegredenen van dezen zelfmoord kon tot nog toe niets bevestigd worden — —

VIJFDE HOOFDSTUK.

De Nihilisten.

Twee dagen later — de zon was juist opgegaan en scheen over het nog slapende Monte-Carlo — lichtte de stoomboot „la Princesse d’Egypte” de ankers om haar reis naar Genua en Marseille verder te vervolgen en stoomde met halve kracht naar de Ligurische zee.

Meeuwen fladderden om de boot; van een voorbijgaand zeilschip hoorde men vroolijke liederen zingen; de top van de Monte Pintio begon langzaam in de verte te verdwijnen en de heerlijke morgenstilte werd slechts afgebroken door het geluid der machine.

Nu en dan verscheen er een visschersboot in de nabijheid, maar verdween ook spoedig weder uit het gezicht.

John C. Raffles wandelde gearmd met zijn jongen vriend op het achterdek heen en weer.

„Zeg eens,” zei Charly Brand eindelijk, nadat hij Edward Lister verscheidene seconden aandachtig van ter zijde had aangekeken, „zoek je iets of verwacht je iemand? Je oogen kijken links en rechts over het dek.”

De Groote Onbekende begon te lachen.

„Uitstekend, mijn jongen. Je bent een scherp opmerker. En je hebt het trouwens cok bij het rechte eind. Ik verwacht inderdaad iemand.”

En toen Charly hem nieuwsgierig aankeek, voegde hij er aan toe:

„Toen namelijk daar straks de passagiers op de stoomboot werden gelaten, liepen voor ons uit over de loopplank twee mannen. Zij spraken Russisch met elkander en onderhielden zich tamelijk luid, daar zij wel vermoedden, dat geen enkel der aanwezigen hun taal verstond. En een van hen sprak een naam uit, die mijn aandacht trok.”

„Welken naam, Edward?”

„Sonja Kowalewska.”

Charly Brand wilde blijven staan, maar Lord Lister verzocht hem verder te gaan.

„Dat is immers dezelfde vrouw, die zich den dag na den moord op Tscheranoff vergiftigde,” fluisterde de jonge man.

John C. Raffles knikte toestemmend met het hoofd.

„Zeer juist. En vierentwintig uren voordat dit onheil plaats had, twistte zij met hem op de Place du Casino en scheidde van hem onder bedreigingen, daar zij ervan overtuigd was, dat de vorst hare liefde niet beantwoordde. Herinner je je misschien nog, dat men naast het lijk een witte zijden dameshandschoen vond, die volgens mijne meening zonder twijfel aan deze Kowalewska behoorde?”

Charly Brand keek verbaasd op.

„Dan heeft het bijna den schijn, alsof deze vrouw de moordenaress van den vorst is.”

„Daaraan heb ik van het begin af geen oogenblik getwijfeld. Moord uit jaloezie. Jaloezie op de overledene Wera Iwanowna.

Buitendien ben ik er ook vast van overtuigd, dat de beide Russen, die ik daar straks bedoelde, in de een of andere betrekking tot de zaak staan. Want — —”

Hij zweeg en drukte veelbeteekenend den arm van Charly Brand.

„Daar zijn zij,” sprak hij fluisterend.

Op de kleine trap, die van de kajuit naar het promenadedek voerde, verschenen twee mannen.

Beiden waren van middelbare grootte en ongeveer twintig jaren oud. Men kon niets opvallends aan hen bespeuren, hoogstens de eenigszins slordige kleeding, die hen van de overige passagiers van de kleine stoomboot onderscheidde. Zij waren de volmaakte typen van Russische studenten.

Toen de heeren elkander voorbijgingen, zei Edward zoo luid, dat de beide Russen het bepaald moesten hooren, in het Fransch:

„Weet je wel, beste Alphons, dat ik er eigenlijk zeer verheugd over ben, dat ik weer naar Parijs terug-

keer? Monte Carlo heeft mij tamelijk ontgoocheld. En buitendien zal mijn vrouw ook niet erg op haar gemak zijn, als zij hoort, dat ik zevenhonderd francs verspeeld heb."

En Charly Brand, die het onmiddellijk begrepen had, antwoordde met een schaterlach, waaruit leedvermaak was op te merken, terwijl hij zich eveneens van de Fransche taal bediende:

„Ik geloof, Armand, dat je eindelijk nog eens zult inzien, dat ik gelijk had, toen ik je er voor waarschuwde, om zoo vroeg in het huwelijksbootje te stappen.

Je zult nu zeker wel bekennen, dat een huwelijk veel beslommingen medebrengt, waarmede men vroeger geen rekening behoefde te houden. En als je nu eerst-daags vader wordt, dan houden buitengewone uitstapjes, zooals deze reis naar Monte Carlo, geheel en al op."

En pratend wandelden zij verder.

De Russen waren langzamer gaan loopen, ten einde dit korte gesprek af te luisteren.

Nu haalde een van hen onverschillig de schouders op.

„Een paar onschuldige Parijsche burgermannen," zeide hij tot zijn begeleider in het voorbijgaan.

Het klonk bijna alsof hij daarmede een vermoeden dat hij vroeger gekoesterd had, van zich af wilde werpen.

Daarna gingen zij naar de achterzijde van de stoomboot, leunden tegen de verschansing en bekeken opmerkzaam een Fransche torpedoboot.

Zij hadden niet gezien, dat John C. Raffles hen onopgemerkt gevolgd was, zich eenige voetstappen had verwijderd, en achter den schoorsteen op een stapel touw met Charly Brand was gaan zitten.

Een van hen had het hoofd halverwege naar het promenadedek gewend.

„Waar zijn nu eigenlijk die beide Franschen gebleven?" vroeg hij zachtjes en op een toon waarin nu weer een opkomende angst verborgen lag.

De andere haalde nu met een mismoedige beweging een étui te voorschijn, waaruit hij een sigarette nam.

„De duivel mag weten, wat deze beide onverschillige kerels je gedaan hebben, dat je zulk een buitengewone belangstelling voor hen aan den dag legt."

Hij stak zijn sigaret aan en wierp den nog brandenden lucifer in zee.

„Ik geloof, dat wij inderdaad zaken van veel meer gewicht te bespreken hebben. Deze Sonja Kowalews-kaja is zeker krankzinnig geworden, dat zij karakterloos genoeg was, mijn gansche plan in duigen te gooien en zich zoo lafhartig van kant te maken.

Als ik slechts wist, wie haar dat vergif verschaft heeft. Ik heb voor acht dagen, toen zij met den vorst een boottocht naar de Italiaansche eilanden maakte, haar kamer in het hotel doorzocht en niets gevaarlijks aan kruit of schietwapens ontdekt, waaruit volgt, dat zij zich dit eerst later heeft verschaft."

Over het magere gelaat van den ander verscheen een spottend lachje.

„Of zij had het reeds langer in haar bezit, maar wist het zoo goed te verbergen, dat zelfs jij het bij een nauwkeurig onderzoek niet hebt kunnen vinden.

„O, beste Wassileff!" — zijn doffe stem klonk bijna zegepralend — „deze Sonja Kowalewskaja was sluw en doortrapt als een wolvin uit de Kamschatka!"

De ander begon nu woedend met de voeten te stampen.

„Integendeel, gek die je bent, zij was dom, zooals alleen een vrouw zijn kan, die de liefde met voeten treedt."

En toen de aangesprokene zijn sigaret onverschillig verder rookte en den spreker op een ironische wijze aankeek, sloeg hij met zijn vlakke hand op de knie.

„Denk nog eens kalm over den geheelen loop der geschiedenis na," zei hij, hoewel zijn stem heescher werd. „De anarchistische centrale van Rusland had besloten, den vorst Ivan Tscheraneff, als een der rijkste vorsten en voornaamste leiders van den hoogen adel van Petersburg, op haar zijde te krijgen.

Dat zou binnenkort ook zonder twijfel wel gelukt zijn, want de vorst was door den schandelijken sluipmoord op zijn gemalin bijna krankzinnig van woede op „alles" wat zich in het heilige Rusland „van adel" of „hooggeboren" noemde.

Kowalewskaja, de mooiste vrouw der Nihilistische partij, bood zich vrijwillig aan, om Tscheraneff tot onze ideeën over te halen. Zij meende dat het beste middel ter bereiking van haar doel daarin bestond, dat zij er voor zou zorgen, dat de vorst smoorlijk op haar verliefd werd.

Als hij eenmaal zijn hart aan haar geschonken had, dan zou hij een willoos werktuig in haar handen zijn en uit liefde voor haar zich zeker geen seconde bezinnen om met vlag en wimpel tot onze partij over te gaan.

Een vorst zooals Ivan Tscheraneff aan de spits der Russische Nihilisten, gesteund door zijn bezittingen van honderden millioenen..... zou over het rijk der Tsaren de zon der vrijheid doen opgaan!"

Over het uitgeteerde gelaat van den eenen student

verscheen een moeilijk bedwongen uitdrukking van spot.

„Gij hebt alle eer van uw mislukt plan. Doch gij hadt levenservaring genoeg moeten hebben, om deze vrouw er buiten te laten. Als men negentig miljoen menschen uit den poel van jammer en ellende, uit nooddrift en verderf wil redden, dan zijn de mooie oogen van een vrouw een vervloekt slecht reddingsmiddel!”

Eerstgenoemde had zijn muts op zij geschoven en het hoofd met de hand gesteund. In zijn groote fanatiek schitterende oogen stond wanhoop te lezen. Hij knarste op de tanden.

„Wie kon echter vermoeden, dat de op touw gezette redding van onze beklagenswaardige medebroeders zulk een resultaat zou hebben?”

De ander slingerde zijn eindje sigaret in de schuimende golven.

„Zeer juist,” bevestigde hij op bedaarden toon. „Sonja Kowalewskaja vergat, dat de oogen van negentig miljoen hoopvol op ieder harer bewegingen gericht waren.

Zij vergat de verhevene opdracht, vergat in hare strafbare lichtzinnigheid, dat de redding van haar onderdrukt vaderland van haar beleid en stoutmoedigheid afhing. Als de eerste de beste naar liefde smachtende vrouw werd zij op den vorst verliefd — zij, die het als een plicht moest beschouwen, hem door hare koketterie waanzinnig te maken.

De wonderlijke verhouding werd voortgezet. Want Ivan Tscheraneff blijft koud tegenover haar hartsucht, en de tegenwoordigheid van Sonja Kowalewskaja herinnert hem onophoudelijk aan den pijnlijken dood van zijn vrouw.

En als hij haar eindelijk verklaart, dat zijn hart eeuwig en altijd aan de overledene Wera Iwanowna toebehoort, dan.....”

Hij sloeg met de gebalde vuist op de verschansing. Zijn gezicht gloeide van verbittering en opgewondenheid.

En zijn tochtgenoot zeide schaterlachend:

„.....Dan schiet zij hem van achteren neer in het park van het Casino, verliest nog naast het lijk een handschoen, snelt naar haar hotel terug en vergiftigt zich.”

De stem van den eersten student was slechts een zacht gefluister.

„De hand moge afvallen van hem, die nog iets er

toe bijdraagt, om het graf van deze vervloekte verraadster te versieren. En gezegend zal de voet zijn, die haar grafheuvel vertrap!”

Plotseling ontstond er een wanhopig zwijgen tusschen hen.

Eindelijk vroeg de tweede:

„En wat zal er nu gebeuren, Wassileff?”

Deze haalde minachtend de schouders op.

Hij gaf geen antwoord.

Doch dit zwijgen had zoo iets mismoedigs, zoo iets medelijdenwekkends, dat John C. Raffles bijna een opwelling van meewarigheid gevoelde voor deze beide jonge dweepers.

Eindelijk verlieten de Russen hun plaatsen en begonnen weer hun doellooze wandeling over het dek. In ieder hunner bewegingen, zooals zij daar met hun uitgehongerde lichamen liepen, lag de verloren gegane onderdanigheid van een ras, dat vrede en vrijheid, geluk en tevredenheid reeds honderden jaren verloren had.

Ook John C. Raffles had zijn geheime luisterplaats verlaten en was, gevolgd door Charly Brand, naar de kajuit gegaan. In de groote, grijze, koude oogen van den Lord vertoonde zich een bezorgde uitdrukking.

Zwijgend nam hij in een leuningstoel plaats, stak langzaam een sigaret aan en keek peinzend de blauwe rookwolken na.

De jonge secretaris, die van het in het Russisch gevoerde gesprek natuurlijk geen woord verstaan had, was zeer nieuwsgierig om te vernemen, wat deze beide jonge studenten in zulk een opgewonden toestand met elkander gesproken hadden.

Eindelijk kon hij zijn ongeduld niet langer beheerschen.

„Ben je nu te weten gekomen, Edward, of deze Russen in de een of andere betrekking tot Sonja Kowalewskaja stonden?”

John C. Raffles sprong eensklaps op alsof hij in diep gepeins verzonken was geweest.

Gedurende eenige seconden keek hij zijn secretaris in het knappe, gladde gelaat. En toen sprak hij, terwijl hij zijn wenkbrouwen fronste:

„Ja, mijn jongen, die drie menschen waren onafscheidelijk aan elkander geketend. De schakels van dezen ketting heeten: dweepzucht, zelfverloochening en vaderlandsliefde. En alle drie waren zij zoo zwak en arm geworden, dat zij nauwelijks genoeg kracht meer hadden, om van hun geluk te droomen.”

ZESDE HOOFDSTUK.

De kegelclub „Alle negen”.

In het hoofdbureau van politie te Londen was juist de inspecteur James Baxter binnengekomen en had den groet van zijn secretaris Marholm, bijgenaamd „de vloot”, met een norsch gebrom beantwoord, toen een der agenten van politie zich aanmeldde.

„Er is een heer die den inspecteur van politie wenscht te spreken!”

Baxter hing zijn hoed en overjas aan den kapstok en ging voor zijn schrijfbureau zitten.

„Wie is die heer?” vroeg hij, verdrietig omdat hij reeds zoo vroeg gestoord werd.

„Hij wilde zijn naam niet noemen en beweerde, dat hij u over eene belangrijke zaak moest spreken.”

„Laat hem dan binnenkomen!”

Eenige oogenblikken daarna kwam de vreemdeling in het vertrek van den geweldige.

De binnengekomene wierp een blik naar secretaris Marholm, die rustig door bleef werken.

Daarna ging hij naar Baxter, maakte een buiging en zeide:

„Mijnheer de inspecteur, ik verzoek u om mij een kort gesprek onder vier oogen toe te staan.”

Uit de woorden en uit iedere beweging van den eleganten vreemden heer bleek dat hij zeer beschaafd was, zoodat de inspecteur onmiddellijk tot zijn secretaris zeide: „Verwijder je een oogenblikje!”

Toen zij alleen waren, gaf hij den vreemdeling een stoel en vroeg: „Wilt u plaats nemen?”

Maar de vreemdeling bleef staan.

„Sta mij eerst toe, dat ik mij aan u voorstel — ik ben vorst Tscheranoff!”

De inspecteur van politie had dezen naam nog nooit gehoord. Hij mocht misschien iets gehoord hebben van den voor eenige dagen te Monte-Carlo plaats gehad hebbenden moord, maar — het was te Monte Carlo geen vreemd verschijnsel, dat er zoo iets plaats greep.

De geweldige van Scotland Yard maakte een buiging, waarna de bezoeker plaats nam.

De vreemdeling haalde zijn portefeuille te voorschijn om zijn legitimatiebewijzen te toonen.

De inspecteur wierp slechts een vluchtigen blik op de papieren. Daarna keek hij zijn bezoeker aan.

„Pardon, uwe Doorluchtigheid. Maar... bewijzen van legitimatie?... Komt u dan voor officieele zaken?”

De vorst stak de portefeuille weer in den binnenzak van zijn overjas.

Hij gaf een toestemmend antwoord en trok zijn stoel wat naderbij.

„Ja, mijnheer de inspecteur. Ik kom uit naam van de Keizerlijk Russische regeering, of om mij nog duidelijker uit te drukken, op bevel van Zijne Majesteit den Czaar.”

Bij het hooren dezer woorden ging er een rilling door de leden van Baxter.

Hij wist van eerbied niet meer wat hij zeggen moest.

Hij was zoo onder den indruk, dat hij opsprong en naar de deur liep om te zien of deze wel behoorlijk gesloten was.

Hij was vuurrood in zijn gelaat van opgewondenheid.

De vorst keek naar zijn linkerhand, aan wier pink een kostbare steen schitterde.

De bezoeker zeide, dat hij kort zou zijn.

„Ik heb het volgende met u te bespreken:

„Te St. Petersburg is men in de omgeving van den Czaar op het spoor gekomen van een complot, dat het gemunt heeft op het leven van Zijne Majesteit. Door de waakzaamheid van onze politie is het plan, kort voordat het uitgevoerd zou worden, verijdeld. Maar het is zeer goed mogelijk, dat men het spoedig zal trachten te herhalen, want het gelukte de ontwerpers van het plan, die natuurlijk tot de anarchistische partij behooren, om te ontkomen en Rusland te ontvluchten, voordat de justitie de hand op hen kon leggen... hebt u mij goed begrepen, mijnheer de inspecteur van politie?”

Baxter maakte een diepe buiging.

„Zeker, uwe Doorluchtigheid, zeker!”

De vorst scheen tevreden te zijn.

„Zeer goed; — dan kan ik verder gaan.

Door onze politiebieden is bekend gemaakt, dat de misdadigers naar Londen gevlucht zijn, teneinde zich aan alle verdere vervolgingen te onttrekken.”

De inspecteur van politie zette een gezicht alsof hij beleedigd was.

„Hier in Londen.....?”

Hij schudde het hoofd.

„Ik geloof, uwe Doorluchtigheid, dat u zich vergist. In de hoofdstad van Engeland zijn zulke lieden niet veilig.”

De vorst begon te grimlachen.

„Is het u, als voornaamste ambtenaar van politie te Londen, dan niet bekend, dat de meeste Russische nihilisten zich hier schuil houden?”

Baxter scheen daar niets van te weten en trok een gezicht, alsof hem een ongeluk overkomen was.

Eindelijk vroeg hij:

„En onder welk masker verbergen zij zich hier dan?”

„Onder het masker van te beweren, dat zij tot een kegelclub behooren,” luidde het antwoord. „Een der gevaarlijkste van deze clubs is de zogenaamde: „alle negen”! —”

„Kegelclub... alle..... negen...” herhaalde Baxter met wijd open gesperde oogen. „Dat is — dat is immers — —”

.....„Een vaststaand feit, mijnheer de inspecteur van politie!”

Het was den inspecteur van politie, alsof het geheele vertrek met hem ronddraaide. Hij had een gevoel alsof hij aan een dun koord boven een afgrond zweefde, terwijl er iemand met een scherp mes gereed stond om dat koord door te snijden.

De Russische nihilisten zouden zich voor het meerendeel in Londen bevinden, en hij, de inspecteur van politie, zou daar niets van weten!

Als de Lord-Mayor dat gewaar werd — dan....!

Een onmiddellijk ontslag zou dan zeker zijn en een gerechtelijke vervolging bovendien hoogstwaarschijnlijk....

Hij was bijna wanhopig.

Vorst Tscheraneff scheen dat niet opgemerkt te hebben.

Hij had zijn stoel een weinig omgedraaid en keek

door het venster naar de binnenplaats van Scotland-Yard.

Eindelijk wendde hij zich weer tot den inspecteur van politie en zeide:

„U zult u er misschien over verwonderen, dat ik mij in deze zaak niet tot onzen gezant gewend heb, en de zaak langs diplomatieken weg heb trachten in het reine te brengen? Maar mijn bedoeling is om zoo weinig mogelijk opzien te baren. Want Zijne Majesteit heeft besloten van een gerechtelijke vervolging voorloopig af te zien.

Het is ons er slechts om te doen de namen van de leden van het complot gewaar te worden, opdat wij in de gelegenheid zijn om hen, bij hun terugkeer naar Rusland, dadelijk te arresteeren.”

Baxter had intusschen zijn gewone kalme teruggekregen. Hij sloeg zijn beenen over elkaar, zette een gewichtig gezicht en zei:

„Ik waardeer de beweegredenen, die uwe doorluchtigheid tot mij gevoerd hebben.”

Deze woorden schenen een aangename gewaarwording bij den vorst teweeg te brengen, want hij maakte een buiging, streek over zijn baard en antwoordde lachend:

„Mijn zending draagt dus een geheel privé karakter, mijnheer de inspecteur. Het is ons er om te doen hier in Londen iemand te zoeken, die moed, tact en beleid genoeg bezit om onder het een of andere voorwendsel naar de nihilistische kegelclub „Alle Negen” te gaan, waardoor wij dan gemakkelijk de namen gewaar kunnen worden van hen, die schuldig zijn aan de misdaad.

Want allen, die aan den moordaanslag hebben deelgenomen, zijn leden van die club.”

Nadat hij een oogenblik gezwegen had, ging hij voort:

„Ik heb mij speciaal tot u gewend, omdat u, als de eerste ambtenaar van politie in Londen, mij het gemakkelijkst iemand kunt aanwijzen, wien wij deze moeilijke taak kunnen opdragen.

Ik mag niet verzwijgen, dat Zijne Majesteit de Keizer dien persoon hoogst dankbaar zou zijn en die dankbaarheid beloonen zal of door het verlenen van een hooge ridderorde, of door hem in den adelstand te verheffen.

Het zou Zijne Majesteit voorts weinig moeite kosten om van de Engelsche regeering voor dien dapperen persoon de toestemming te verkrijgen, de ridderorde te mogen dragen”.

Een titel van adeldom en een ridderorde!... dat was iets voor Baxter. Hij dacht zich reeds een Russisch vorst te zijn, versierd met ridderorden.

Hij gevoelde, dat hij moed had. Zijn vastberadenheid kende geen grenzen meer. Zijn liefde voor het Czarenrijk was grenzeloos.

En daarom verklaarde hij:

„Ik *zelf* zal dat doen, Uwe Doorluchtigheid. Ik *zelf* zal lid worden van de Nihilistische kegelclub „Alle negen” en het zal mij gemakkelijk vallen, de namen gewaar te worden van de misdadigers, die lichtschuwende plannen smeden tegen den persoon van Zijne Majesteit den Keizer van Rusland.”

De bejaarde vorst keek den inspecteur een oogenblik aan, alsof hij niet dadelijk begreep, wat de hoofdman van Scotland-Yard gezegd had; spoedig echter kwam er een vroolijk lachje op zijn aristocratisch gelaat.

Hij sprong op, pakte den dikken Baxter beet en gaf hem, met tranen van ontroering in de oogen, een kus op iedere wang.

Baxter stond op en keek zijn bezoeker eenigszins verlegen aan. Hij wist niet recht, wat men in een dergelijk geval moest doen, als een adellijk Russisch vorst, waarmede men eerst eenige minuten geleden kennis had gemaakt, zoo intiem werd. Of men voor deze eer moest bedanken of dat men ook moest terugkussen.

De bejaarde voorname heer gevoelde zich zelf in een moeilijke positie. Want hij achtte zich verplicht, zich bij zijn slachtoffer te verontschuldigen.

„U wilt een oud man deze vrijpostigheid zeker wel vergeven, mijn beste en hooggeachte heer inspecteur van politie? Doch uwe woorden maakten zulk een diepen indruk op mij, dat het mij onmogelijk was, om mijn gevoelens op een andere manier te uiten, dan ik gedaan heb.

U weet niet, dat u mij, door uw belofte om naar de kegelclub „Alle Negen” te gaan, een groot genoeg hebt gedaan!

U kunt u niet voorstellen, hoe uw woorden een balsem waren voor mijn gevoelig hart! Ik bedank u in naam van het groote, heilige Rusland, aan welks bloei en vqorspoed u met zulk een edele zelfopoffering gaat medewerken.

Nogmaals, weldoener van mijn vaderland — ik dank u!”

Bij deze woorden werden de oogen van den grijsaard vochtig.

Baxter was zóó opgewonden, dat hij eveneens heete tranen schreide. Verscheiden minuten schreiden de beide mannen. De een uit vaderlandsliefde, de ander van vreugde over de twee kussen en de in het verschiets gestelde adellijke titels en Russische ridderorden.

Het was, alsof een engel door het vertrek vloog — zulk een indrukwekkende stilte heerschte er in het ledige dienstlokaal.

De Rus was de eerste, die zijn gevoel weer meester werd. Hij kreeg zijn zakdoek voor den dag en droogde zich de oogen af. Baxter haastte zich, zijn voorbeeld te volgen. Daarna gingen beiden weer zitten, en de bejaarde vorst sprak met eene stem, die van aandoening nog eenigszins beefde:

„Vóór alles, mijnheer de inspecteur van politie, deze uitdrukkelijke voorwaarde: Volstrekte stilzwijgendheid tegenover iedereen. Noch de Lord-Mayor, noch iemand anders in Londen mag gewaar worden, voor welke zending ik u hier opzocht.

Probeer dus, om tot de kegelclub „Alle Negen” toegang te krijgen. Ik hoop, dat het u door uwe bekwaamheid moge gelukken. Zoover men mij daarvan op de hoogte heeft gesteld, verstaan de goddelooze leden van deze club het uitmuntend om zich als brave en kleine burgers voor te doen. Zij zullen er zeker niets tegen hebben, dat u lid wordt, want zij zullen dadelijk begrijpen, dat er voor hen geen betere bescherming bestaat dan die van den eersten politieambtenaar van Londen.

Niemand zal het wagen, hen van anarchisme te beschuldigen, als James Baxter lid van hun club is.”

De dikke Baxter was weer kalm geworden.

Hij liet zich door een der agenten het adresboek brengen, waarin de namen van alle clubs voorkwamen en ontdekte na lang zoeken het adres van de kegelclub „Alle Negen”, die gevestigd was in Manchester Street 384, waar de leden iederen Zaterdagavond van negen tot elf uur bijeenkwamen.

Als bijzondere aanbeveling stond daarbij vermeld, dat er twee voortreffelijke kegelbanen waren, en dat men voor de kegeljongens niets behoefde te betalen.

„Dáár moet ik zijn!” verklaarde Baxter met bewonderenswaardige scherpzinnigheid. „Reeds den volgenden Zaterdagavond zal ik mij in Manchesterstreet bevinden.”

„En kom den daaropvolgenden middag bij mij. Ik woon in het Savoyhotel en zal er een bijzondere eer in stellen, als gij, waarde inspecteur van politie, een kopje thee bij mij wilt drinken.

U kunt mij dan tegelijkertijd uitvoerig vertellen, hoe de eerste avond in de nihilisten kegelclub is afgelopen. En dan zal het ons gemakkelijk vallen, om het samen eens te worden over alle maatregelen, die nog genomen moeten worden."

„Te veel eer. Te veel eer!" sprak het hoofd van Scotland-Yard.

„En laat mij nu vertrekken, mijn beste vriend. Ik

zeg tot wederziens. En dat de Heer met u zij en met al uwe ondernemingen!"

„Amen!" sprak Baxter op beleefden en onderdaneigen toon.

Daarop verliet de koerier van Zijne Majesteit den Czaar het bureau van den inspecteur van politie. De dikke Baxter opende de deur voor hem en boog als een knipmes voor den voornamen ouden aristocraat.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter de samenzweerder.

Het was drie dagen voor het eerste bezoek, dat Baxter aan de gevaarlijke kegelclub wilde brengen. Deze dagen brachten hem onrust, nieuwsgierigheid, zelfbewustzijn en gespannen verwachting.

Hij had zich uit een „bibliotheek voor sport en spel” een boek gekocht, dat de techniek van het kegelspel behandelde.

Elk vrij uur gebruikte hij om zich op de hoogte te stellen van den inhoud.

Het hoofd van Scotland Yard bracht zelfs de drie eerstvolgende nachten niet met boemelen door, maar bleef thuis en boog zijn dik hoofd over het leerboek: „Onderricht in het Kegelspel”. Het gelukte hem, eenige vaktermen te onthouden. En toen hij den volgende dag onder een dienststuk zijn naam moest zetten, schreef hij in plaats van Baxter het woord „Koning” of „Alle Negen”.

Hij trok zich hier echter niets van aan, want wat doet men al niet voor een Russischen vorstentitel of ridderorde.

Eindelijk was de groote dag aangebroken.

Baxter had de gelegenheid waargenomen en was reeds des morgens niet naar zijn bureau gegaan, opdat hij tijd en rust kon vinden zich op het oogenblik voor te bereiden, waarop zijn entrée in den kring van de nihilisten plaats zou vinden.

Toen de avond over de millioenenstad viel, deed Baxter zijn mooiste kleeren aan, wong zich een paar vuurroode glacé handschoenen over de dikke vingers, zette zijn cylinder op en wandelde als waardig lid van de kegelclub naar de plaats van zijn toekomstige heldendaden.

Het was een tamelijk beroekt lokaal in Manchester-Street, waar hij eindelijk aankwam. Al de leden van de club „Alle Negen” waren reeds aanwezig en zaten om een ronde tafel.

Baxter telde in het geheel twaalf personen — allen weldoorvoed, met ronde buiken en dikke hoofden. Zij

zaten in hun hemdsmouwen en dronken licht bier.

Met zekeren trots, den hoed in de hand, kwam Baxter nader, maakte een buiging en meldde zich aan als:

„De inspecteur van politie Baxter, van Scotland-Yard.”

Alle leden van de club stonden op, maakten een buiging voor het hoofd der politie van Londen en keken den nieuw aangekomene, met zijn mooie roode handschoenen en hoogen hoed, nieuwsgierig aan.

Na een oogenblik zwijgens vroeg Baxter op officieelen toon:

„Wie van de heeren is voorzitter van deze club?”

Het duurde een poosje, vóódat de weldoorvoede gentlemen begrepen, wat de geweldige eigenlijk meende en wat hij bedoelde met het woord „voorzitter”.

Maar spoedig keken aller oogen naar een zeker persoon, die zeer corpulent was en nog minder haren op zijn hoofd had dan de andere clubleden.

Deze heer boog nog eens voor den inspecteur en maakte zich toen bekend als de voorzitter.

„Smitson — Jim Smitson. Ik ben handelaar in darren en woon in Lancasterstreet.”

Baxter was blijde dit te vernemen en was vast besloten, den dikken Mr. Smitson tot zijn vriend te maken.

„De heeren zullen er zich misschien over verwonderen, dat ik hier verschijn,” zei hij, „en ik geloof, dat het om misverstand te voorkomen, noodig is, u de reden mede te deelen, waarom ik mij hier bevind”.

Al de gentlemen waren dit met hem eens, want zij knikten toestemmend met hun dikke hoofden.

Daarop deelde Baxter hun het volgende mede:

„Ik ben een groot liefhebber van het kegelspel. Dag en nacht heb ik er over nagedacht, kegelen te leeren. Zelfs in mijn diensturen komt die wensch geregeld weer bij mij op en daarom heb ik besloten, lid te worden van de club „Alle Negen”.

Hier, in tegenwoordigheid van eerbare, vaderlands-

lievende burgers van de goede stad Londen te kegelen, — o, ik kan mij niets mooiers, niets verheveners en beters denken!

Daarom verzoek ik u om lid te worden van uw club; al is het voor eerst ook maar voor een proeftijd van vier weken, of desnoods als kegeljongen."

Overtuigd van de indrukwekkendheid zijner woorden, zweeg hij nu. De leden van de club keken hem ontroerd aan. Daarop keken zij naar hun voorzitter. Deze begreep hen, nam zijn bierpul in de hand en riep met een dreunende basstem:

„Ons nieuw lid, de inspecteur van politie Baxter, de grootste man van de twintigste eeuw — dat hij leve!"...

„Dat hij leve!" schreeuwden de leden van de club „Alle Negen!"

Baxter nam plaats op een leeg staanden stoel en men begon opnieuw te drinken.

Later werd er gekegeld, waarbij Baxter toonde, dat hij een meester was in het gooien van „poedels".

Hij kon dezen avond weinig merken van het nihilisme der clubleden, maar dit deed niet de minste afbreuk aan zijn goede luim.

Het sprak immers van zelf, dat deze lieden zich er ten zeerste voor in acht zouden nemen om iets door woord of daad aan hun nieuwen en gevaarlijken vriend te laten merken.

Het resultaat van deze eerste bijeenkomst was, dat alle leden van de kegelclub dronken werden.

Toen Baxter ten slotte, als de laatste man, slingerend naar huis balanceerde, verbeeldde hij zich, dat hij een zeer voornaam persoon was.

„Wacht maar", dacht hij, „ik zal jullie wel krijgen!"

En toen een auto, die de electriche stralen van haar lichten helder uitwierp, Baxter voorbijreed, nam hij zijn hoed af en maakte een beleefde buiging.

Den volgenden middag om vijf uur verscheen de inspecteur van politie in Hotel Savoy. Zijn hoofd was weliswaar nog eenigszins verward door het vele bier, dat hij den vorigen avond gedronken had, maar toen hij de met zware tapijten belegde trap naar de eerste étage opklom, waar de voorname Russische heer zes kamers bewoonde, verzamelde hij al zijn krachten, zoodat hij in normalen toestand voor den vorst verscheen.

Aan de zijde van den Russischen vorst bevond zich een jong, elegant heer, die aan hem voorgesteld werd

als baron Charly Korsakoff, privaat-secretaris van Zijne Doorluchtigheid.

Deze jonge man scheen goed te kunnen zwijgen, want hij sprak geen woord.

Alleen toen Baxter den bejaarden vorst, op diens uitdrukkelijk verlangen, zijn bezoek aan de kegelclub „Alle Negen" schetste, scheen de baron zóó uitgelaten vroolijk te zijn, dat de inspecteur van politie hem herhaaldelijk schuw aankeek.

„Ezel!" dacht hij bij zichzelf.

De vorst was intusschen zeer tevreden over de wijze, waarop Baxter zijn entrée gemaakt had in de nihilisten-club.

Hij drukte nu en dan het jonge lid van de kegelclub de hand.

„Dat hebt u goed gedaan, mijnheer Baxter, precies zooals ik het van u verwacht had! Als u zoo voortgaat, zult gij nog eerder dan gij denkt in het bezit zijn van al datgene wat wij wenschen te weten."

De inspecteur van politie, die zich door deze woorden zeer gestreeld gevoelde, antwoordde:

„Wees onbezorgd, Uwe Doorluchtigheid, de kerels zullen mij niet ontkomen. Ik heb gisteravond reeds eenig succes gehad, men heeft mij namelijk tot secretaris van de club benoemd. Daardoor word ik natuurlijk de namen van alle personen, die leden van de club zijn, gewaar.

Ik zal niet in gebreke blijven, mij alles ten nutte te maken."

De bejaarde vorst kon geen woorden vinden om Baxter te prijzen; hij keek hem verwonderd aan.

Na een oogenblik gezwegen te hebben, zeide hij:

„Waarde vriend, wees er heilig van overtuigd, dat Zijne Majesteit uw diensten naar waarde zal weten te schatten; de Russische rechtvaardigheid en dankbaarheid zullen zeker niet in gebreke blijven om mannen zooals gij er een zijt in den adelstand te verheffen!"

Dit was ongeveer alles wat Baxter op dezen gedenkwaardigen middag hoorde. Al het andere, wat de vorst nog tot hem zeide, ging zijn ooren voorbij, zonder dat hij er verder op lette.

Hij gaf niets anders ten antwoord dan nu en dan: „jawel", „zeker", „dat spreekt van zelf", en was blij toen hij afscheid had genomen.

Graaf Baxter! — James Graaf Baxter, erfelijk heer van Scotland-Yard! — zou men aan zoiets kunnen denken zonder van trots en vreugde waanzinnig te worden?!!

Maar zulk een geluk moest men toch eerst verdienen.

Toen hij door de vestibule van het hotel op straat gekomen was, balde hij zijn vuisten en knarste hij op de tanden.

De kegelclub „Alle Negen” zou zeker niet lachen. Hij zou de leden wel onder den duim krijgen?!!

Ongeveer veertien dagen daarna ontving secretaris Marholm een brief van den volgenden inhoud:

Geachte mr. Marholm!

Ik zie mij genoodzaakt, uwe hulp in te roepen.

Uw chef, de inspecteur van politie Baxter, is sedert veertien dagen lid van de kegelclub „Alle Negen”. Deze club heeft haar vergaderplaats in de Manchester-street 384 en vergadert daar iederen Zaterdagavond van negen tot elf uur.

Het kegelspel is in deze club niets dan een voorwendsel, het is in werkelijkheid een vergaderplaats van de gevaarlijkste Russische nihilisten; Baxter is niet alleen lid van deze club, maar tevens secretaris. Wat dien man er aanleiding toe heeft gegeven om lid te worden van deze vereeniging van misdadigers, is voor mij en zeker ook voor u een raadsel.

Eén ding weten wij echter beiden wel en dat is: dat hier dadelijk de noodige maatregelen moeten worden genomen.

Morgenavond vergadert de club weer.

Van u, als Koninklijk Engelsch ambtenaar verwacht ik, dat gij de middelen weet te vinden, om een eind te maken aan het misdadige streven van uw gewetenloozen chef.

Als er een gerechtelijk onderzoek mocht worden ingesteld, dan verzeker ik u op mijn woord van eer, dat ik mij persoonlijk bekend zal maken.

EEN GETROUW PATRIOT.”

De „vloer” las den brief verscheiden malen met aandacht door, berook het sterk geparfumeerde papier, bekeek opmerkzaam het elegante schrift, stak den brief

eindelijk weer in de enveloppe en borg dien zorgvuldig in den borstzak van zijn jas.

Marholm was vast besloten, de raadselachtige zaak stipt en nauwkeurig te onderzoeken. — — — — —

Wat er nu volgde, kunnen wij in weinig woorden zeggen.

Den volgenden avond, omstreeks tien uur, reden twee auto's, met politie-agenten bezet, door Manchesterstreet.

Voor het huis no. 384 hielden zij stil.

De „vloer” liet alle uitgangen bezetten, drong daarna met twintig manschappen in een der achtervertrekken van het gebouw, waar de leden van de kegelclub „Alle Negen” om de ronde tafel zaten, met Baxter in het midden.

Niemand van hen waagde het, een woord te zeggen; alleen Baxter schreeuwde als een krankzinnige.

Maar Marholm, die alles, wat in den anoniemen brief stond, bewaarheid zag, gaf niets toe en zoodoende moesten alle leden van de kegelclub, inspecteur Baxter inbegrepen, naar het hoofdbureau van Scotland Yard.

De overige leden van de club, die hun identiteit konden bewijzen, werden den volgenden morgen weer vrijgelaten; alleen Baxter bleef voorloopig in arrest. Men doorzocht zijn schrijfbureau en daarin vond men verscheiden brieven, onderteekend met den naam Tscheranef, waarin allerlei geheime aanwijzingen voorkwamen over nihilisten, den Czaar, Rusland enzoovoorts.

Toen ten slotte nog bleek, dat Baxter gedurende de laatste weken drukke samenkomsten had gehad met een zekeren vorst Tscheranef, dat deze heer echter een dag voor de arrestatie van den inspecteur uit het Savoy hotel vertrokken was, zonder dat men wist waarheen, toen werd er rechtsingang wegens hoogverraad tegen Baxter verleend.

Een maand later zou de zaak voor de rechtbank behandeld worden.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

John C. Raffles als redder.

De groote gerechtszaal van het paleis van justitie was op den bewusten dag stampvol. Ieder die zich maar een toegangkaart wist te verschaffen, was natuurlijk aanwezig, om dit laatste bedrijf van den valschen inspecteur persoonlijk bij te wonen.

Op de galerijen verdrong men zich. Al deze honderden menschen waren druk met elkander over de zaak aan het redetwisten — de groote zaal geleet veel op een reusachtigen bijenkorf.

Gedurende de vier weken sedert Baxters arrestatie, hadden Londensche couranten getracht elkander in sensatie-artikelen te overtreffen.

Een politie-inspecteur van Londen lid van een vermomde Nihilistenclub — dat was een voorval zooals de hoofdstad der Vereenigde Koninkrijken sedert menschenheugenis niet beleefd had!!!

De spanning van het Londensche publiek had haar hoogtepunt bereikt.

Op de groote binnenplaats van het gebouw van justitie verdrongen zich groepen nieuwsgierigen, die door de volte in het gerechtsgebouw niet meer konden toegelaten worden en nu in de open lucht op den uitslag van het sensatieproces wachtten.

Binnen in de zaal werd het hoe langer hoe onrustiger. De gerechtsdienaars hadden moeite, de opgewonden menigte eenigszins in bedwang te houden.

De komst van de leden der rechtbank maakte aan al dat lawaai al heel spoedig een einde. Er heerschte oogenblikkelijk een diep stilzwijgen. De president nam achter de groote, groene tafel plaats en nam de gezworenen de gebruikelijke eeden af.

Daarna verklaarde de president de zitting voor geopend en gelastte den beschuldigde binnen te brengen.

Baxter verscheen, rechts en links begeleid door twee politie-agenten, die aan beide zijden van hem op de bank der beschuldigten plaats namen.

De officier van justitie begon den beklaagde te ondervragen.

„U bent de inspecteur van politie James Baxter van Scotland-Yard?”

„Jawel,” antwoordde de beklaagde met moeite.

„U wordt beschuldigd, met Russische nihilisten in betrekking te hebben gestaan en lid geweest te zijn van de anarchistische kegelclub „Alle Negen”. Bekent u zich daaraan schuldig gemaakt te hebben?”

„Ja! Doch ik handelde op hooger bevel.”

De president keek verbaasd op.

„Op wiens bevel?”

Een lang talmen. Daarna:

„Ik handelde naar een rechtstreeksche opdracht van Zijne Majesteit den Czaar van Rusland.”

Op hetzelfde oogenblik weerklonk door de zaal een ironisch gelach.

De president stooft op en zeide:

„Ik verbied het publiek ten strengste, zich goed- of afkeurend uit te laten. Anders zal ik mij genoodzaakt zien, de zaal onmiddellijk te doen ontruimen!”

Daarop ging hij weer zitten en wendde zich tot den inspecteur van politie.

„Beklaagde, het is u toch geen ernst met te verklaren, dat Zijne Majesteit de Czaar u persoonlijk had opgedragen, om lid te worden van de kegelclub „Alle Negen”?”

„Persoonlijk niet, maar door tusschenkomst van een bemiddelaar, dien hij naar mij toezond, een bejaard voornaam heer.”

En nu vertelde Baxter de geheele geschiedenis, onder anderen ook zijn eerste bezoek in de kegelclub „Alle Negen”.

En ten slotte zeide hij:

„Tot aan het laatste oogenblik voor mijn arrestatie

heb ik van nihilistische kuiperijen onder de leden van de club volstrekt niets kunnen bemerken."

Men hoorde in de zaal een vreemdsoortig hoesten en snuiven.

De president bladerde eenige oogenblikken in de voor hem liggende stukken. Toen ging hij verder.

„Deze zoogenaamde „bemiddelaar" die u, volgens uwe verklaring, ook in het Savoy hotel bezocht, gaf zich tegenover u uit als de Russische vorst Tscheranefff?"

Baxter nam een beleedigde houding aan.

„Hij gaf zich daar niet voor uit, maar was het inderdaad wel. Want hij legde mij zijn legitimatiepapieren voor, die volkomen in orde waren."

De president haalde de schouders op.

„Kunt u mij dan misschien een reden opgeven, waarom deze vorst Tscheranefff een dag voor uw arrestatie spoorloos verdween en niet meer te vinden is?"

Baxter trok een gezicht, alsof hij droomde. Gedurende den ganschen tijd van zijn arrest had hem slechts deze hoop bezielde: dat zijn bejaarde, voorname beschermer hem niet in den steek zou laten, maar dat hij op den dag der terechtzitting zou verschijnen en alles ophelderen.

En nu was deze spoorloos verdwenen!

Toen ten overvloede de officier van justitie er nog aan toevoegde:

„Ik mag u niet verzwijgen, beklagde, dat uwe kansen zeer, zeer slecht staan," was het weerstandsvermogen van den inspecteur van politie gebroken.

Dikke tranen vloeiden uit zijn oogen. Hij hief de handen omhoog, vouwde ze te zamen en jammerde:

„Ik ben geen nihilist, ik ben geen misdadiger. Ik zweer, dat ik een fatsoenlijk, onschuldig mensch ben!

Ik bid u, mijnheer de president, geloof mij, dat ik mij nooit in de zaak had gemengd, als ik had geweten, dat de vorst Tscheranefff mij zoo schandelijk in den steek zou laten!"

„Wat verlangt gij toch, en waar komt gij zoo onverwacht van daan?" vroeg de president plotseling verbaasd en keek daarbij naar een geheel anderen kant.

Baxter keek eveneens naar rechts.

En toen riep hij bijna juichend uit:

„Daar is hij toch — de vorst Tscheranefff!"

Inderdaad.... naast de tafel der rechters stond de voorname Russische heer, die zich waarschijnlijk door de menigte heen had gedrongen.

Het was in de zaal zoo stil geworden, dat men gemakkelijk een speld had kunnen hooren vallen.

De spanning had nu haar toppunt bereikt, toen de elegante vreemdeling, met een lichte buiging voor den president, die nog altijd zijn tegenwoordigheid van geest niet terug had gekregen, sprak:

„Ik ben hier gekomen, om den beklagde van de schandelijke verdenking, die op hem rust, te bevrijden.

Ik verklaar hierbij onder eede, dat deze dwaze geschiedenis van de nihilistische kegelclub „Alle Negen", van den mislukten aanslag en van mijn bijzondere opdracht van den Russischen Czaar, uit de lucht zijn gegrepen.

Ik wilde mij alleen met Baxter een kleine grap veroorloven en was er eigenlijk zelf een weinig verbaasd over, dat hij zich zoo gemakkelijk liet beetnemen!"

Doodelijke stilte volgde.

De getuigen keken Baxter met een strakken blik aan.

De president streek zich verscheidene malen langzaam over den baard, alsof hij niet wist, wat hij nu moest aanvagen.

Hij vond dat hij zeer belachelijk gehandeld had. Maar hij fronste dreigend het voorhoofd en zette een zeer ernstig gezicht.

Eindelijk sprak hij:

„Gij hebt u tegenover den beklagde als vorst Tscheranefff uitgegeven?"

De aangesprokene maakte een eerbiedige buiging:

„Gij hebt het juiste woord gekozen, mijnheer — ik gaf mij daarvoor uit. Maar dat is ook alles. Want, wat noch gij, noch de inspecteur van politie schijnt te weten — de echte vorst Tscheranefff werd twee maanden geleden door een Russische studente te Monte-Carlo, wegens versmade liefde, doodgeschoten. Hij was een van mijn beste vrienden."

De oogen van den president vlamden nu van eerlijken toorn.

„Hoe komt gij dan nu aan de legitimatiebrieven, waarvan de beklagde daarjuist sprak?"

„Op de eenvoudigste manier," klonk het kalme antwoord. „Ik vond den vermoorden vorst eenige oogenblikken nadat het doodelijke schot gevallen was en stak de legitimatiepapieren van den doode bij mij."

„Om ze voor een minderwaardig spel te gebruiken en den naam van den ongelukkigen vorst voor eeuwig belachelijk te maken!" — De hand van den president beefde en zeer gebelgd sprong hij op.

De voorname Rus maakte nogmaals een buiging,

„Zeer juist, edelachtbare. Ik vervulde daarmee de laatste wenschen van den doode."

„Ik begrijp u niet!”

Een koel, hooghartig schouderophalen.

„Het spijt mij, geen verdere verklaringen te kunnen geven.”

„Zoo, natuurlijk...”

De president ging weer zitten. De slag was raak geweest.

Toen verscheen een peinzend lachje om zijne lippen.

„u weigert dus belist, nadere verklaringen omtrent uw persoon te geven?”

Ook nu glimlachte de gevraagde beleefd en beminlijk.

„Neen, edelachtbare. Ik zou het mijzelfen nooit kunnen vergeven, als ik zoo weinig de plichten van een gentleman in acht nam.”

„En wie bent u?”

Nu tilde de vreemdeling de linkerhand een weinig op, waaraan een kostbare diamant glinsterde.

„Mag ik zoo vrij zijn mij aan u voor te stellen...”

Een snelle greep — baard en pruik vlogen af.

Een elegante buiging.... een seconden lange, zenuwachtige pauze.

„John C. Raffles!...”

En op de scherp geteekende gelaatstrekken speelde een overmoedig ironisch lachje.

Daarna — ja — wat toen gebeurde, daarvan kon zich later eigenlijk niemand meer iets herinneren.

De Groote Onbekende had zich bliksemsnel omgekeerd, de rij van politieagenten, die achter hem stonden, had hij op zij geduwd en met twee groote stappen was hij aan den uitgang der zaal.

En juist toen de president opsprong en met een schorre stem schreeuwde: — „niet doorlaten!” — reed een auto in vliegende vaart weg.

In de gerechtszaal was het oproerig; men raasde, brulde, schreeuwde, juichte, men verdrong elkander en vloekte.

Een der aanwezigen sprong op en riep:

„Three cheers for John C. Raffles...”

En „Raffles!... Raffles!”... brulden honderden geestdriftige stemmen. De president liet de zaal ont-ruimen. Er ontstond een gevecht met de politie, dat op straat werd voortgezet. Er verlieden nog verscheiden uren, vóórdat de gemoederen weer tot kalnte gekomen waren.

De extra-tijdingen, die al spoedig verkocht werden luiden:

„De anarchistische kegelclub!

„Graaf Baxter, de Nihilistenvreter!!

„Vorst Tscheraneff, de speciale afgezant van den Czaar!!!

„Raffles bevrijdt den inspecteur van politie!!!

„Raffles verschijnt vrijwillig voor het gerecht!!!

„Baxter — Raffles — Tscheraneff — Alle negen!” — dat schreeuwde men door elkander, er werd gespot, uitgejouwd!

De naam van den doode van Monte-Carlo had op eens een internationale beroemdheid gekregen.

Wera Iwanowna Tscheraneff was gewroken! —

— Lord Edward Lister had zijn belofte gehouden!

Baxter werd natuurlijk onmiddellijk in vrijheid gesteld.

Hij nam een langdurig verlof.

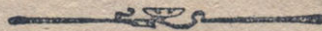
Toen hij weer op zijn bureau terugkwam, vond hij daar een brief, waarvan de inhoud luidde:

„Mijn beste Baxter!

Van den Russischen vorstentitel en de beloofde ordelintjes is helaas nu niets gekomen. Maar wij hebben elkander toch gekust en innig omhelsd. Dat deed goed!!! Want eerlijk gezegd, beste vriend — was het toch een heel aangename gewaarwording voor je, dat jouw sedert jaren gekoesterde wensch, mij eens recht innig in de armen te drukken, vervuld is geworden! Niet waar? Het was heerlijk!

Vergeet vooral nooit uw

JOHN C. RAFFLES.”

DE CENARA.

Een oudejaarsavond-vertelling.

Ik had het nooit kunnen droomen, dat ik den Oudejaarsavond op zulk een vreemde wijze en op zulk een vreemde plaats zou vieren.

Dit gebeurde door een advertentie in de krant, waardoor ik een zeer vreemde munt, de *Cenara*, zocht te verkrijgen, opdat mijn verzameling van vreemde munten volmaakt zou geworden zijn.

Ik had er slechts één aanbod op ontvangen, dat ik des avonds aan het bureau van de krant afhaalde, nadat ik vooraf eenige flesschen wijn en wat delicatessen had gekocht en de zakken van mijn overjas daarmede had volgestopt, want ik wilde te huis in eenzaamheid het Nieuwejaar vieren.

Maar de nieuwsgierigheid dreef mij er toe om nog in het bureau van de krant den brief te openen en te lezen.

Met genoegen las ik, dat de vreemde munt in de Oberlinstraat no. 2 te verkrijgen was en dat de bezitter haar wel verkoopen wilde.

De Oberlinstraat, zoo dacht ik, is juist de weg, dien ik passeeren moet. Ik zal er maar direct heen gaan.

Ik was weldra in de straat aangekomen en zocht het huisnummer op.

De even getallen waren aan de rechterzijde. Het hoekhuis droeg het nummer 26, dus moest ik maar verder. Toen ik bij no. 4 aankwam, was de straat ten

einde. Ik zag wel een groot plein voor mij, maar een huis met nummer 2 was niet te vinden.

Aan het einde van het plein verhief zich de Domkerk. Ik was verdrietig en dacht bij mij zelve, dat de een of andere spotvogel een Oudejaarsavondgrap met mijn advertentie had uitgehaald.

Maar ik was er te zeer op gesteld om de munt in mijn bezit te krijgen en wendde mij tot een voorbijganger met de beleefde vraag, of hij mij niet zeggen kon, waar no. 2 te vinden was.

Hij wist dat zelf ook niet en bij eenige anderen, die ik aansprak, was dit eveneens het geval.

Er kwam een dienstman aan; ook hem vroeg ik naar no. 2 in de Oberlinstraat.

Zijn antwoord was, dat, als het hoekhuis niet no. 2 was, dit dan zeker het nummer van de Domkerk was. Hij ging verder.

Ik had er niet aan gedacht, dat de kerken en nog veel minder dat de Dom ook genummerd was.

Wie zou in de kerk een muntstuk te verkoopen hebben? Er woonde immers niemand in?

Eindelijk viel mij in, dat het misschien de torenwachter kon zijn.

Ik keek naar boven om te zien of daar ook een licht brandde. Maar wegens den sneeuwval, die sedert een half uur begonnen was, kon ik niets bemerken.

Laat ik het eens probeeren, dacht ik en ging naar de Domkerk, zocht naar een geopende deur en scheen mijn doel te bereiken, want de deur die ik vond, leidde naar een wenteltrap.

Ik stak den eenen lucifer na den anderen op, kwam na lang stijgen aan het bovenste gedeelte der trap en stond nu in de duisternis voor een oude deur.

Ik hief mijn hand op en klopte eenige keeren aan de deur.

Ik moet bekennen, dat ik op dit oogenblik niet op mijn gemak was.

Op mijn kloppen volgde een doodelijke stilte; ik kon het bonzen van mijn hart hooren.

Kort daarop echter hoorde ik langzame stappen die naderbij schenen te komen en eindelijk vroeg een stem achter de deur:

„Wie is daar?”

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u stoort!” antwoordde ik. „U hebt de goedheid gehad, mij uw munt aan te bieden.”

„O! — jawel! Een oogenblik, mijnheer!”

Ik hoorde dat de toegesprokene zich eerst weer verwijderde en spoedig daarna terugkwam. Hij stak een sleutel in het slot en weldra knarste de deur op haar verroeste hengsels.

„Ik verzoek u om nader te komen! Het is een beetje duister. Houd u maar vast aan mijn jas!”

Ik deed, wat hij gezegd had. Wij gingen langs een smalle, donkere gang; maar spoedig week mijn angst, want ik hoorde de stem van een kind, dat zong:

„Heilige nacht.... Stille nacht!”

Daarna maakte de onbekende een tweede deur voor mij open en ik trad in een behagelijk, aangenaam kamertje.

Nu keek ik mijn begeleider aan. Hij scheen een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd te zijn, met een fijn, vriendelijk gezicht.

„Ik verzoek u plaats te nemen!”

Hij wees mij naar de canapé, waarvoor een tafel stond en die door het licht van een hanglamp beschenen werd.

De oude heer ging weg om de munt te halen.

Tegenover mij zat een jongetje van omstreeks vijf jaren, met een engelenkopje, omlijst door blonde krullen.

Het knaapje hield op met spelen en keek mij met een paar groote blauwe oogen aan.

Ik greep zijn handje en streelde zijn wangen. Daar-

op haalde ik uit mijn jaszak een pakje lekkers, opende dat en gaf hem eenige stukjes daarvan.

Toen stapte het kleine kereltje van zijn stoel af en kwam heel vertrouwelijk naar mij toe.

Ik zette hem op mijn knie. Hij liet zich dat welgevallen en zei eenige keeren: „Sylvester is goed!” waarmede hij zeggen wilde: „Ik, Sylvester, ben goed!”

Toen de oude heer terugkwam en ons zoo zag, begon hij te lachen en zeide:

„Hebt u reeds vriendschap gesloten met Sylvester? Hij is héél lief.”

„Met dit kind moet zelfs een vijand van kinderen wel vriendschap sluiten,” antwoordde ik.

Hij antwoordde daarop niets, maar werd plotseling ernstig en ging daarop, alsof hij in zich zelven sprak, voort:

„Het is wel vreemd, dat u juist heden, in het laatste uur van het oude jaar komt, om de munt te halen. Het is overigens zoo ook goed.”

Ik keek hem vragend aan.

Hij legde de Cenara voor zich op tafel.

„Als ik u de geschiedenis vertellen wilde, dan zou ik u misschien noodeloos ophouden,” zeide hij.

„Wel neen. Ik ben ongehuwd en volkomen meester over mijn tijd en als het u niet hindert, dan zou ik gaarne nog een poosje hier blijven. Het is zulk een vreemd gevoel, hier op een hoogte van meer dan honderd meter zoo behagelijk en rustig te kunnen zitten, terwijl daar beneden het zenuwachtige groote stadsleven, als de golven der zee, zich om de muren beweegt.”

„Daarin hebt u gelijk. Het zal voor dengene, die slechts eenmaal hier komt, misschien een bijzondere aantrekkelijkheid hebben. Maar trek uw overjas uit! Mag ik u iets aanbieden?”

„Ik dank u, ik heb alles bij mij wat er voor noodig is om den Oudejaarsavond te vieren en als u mij slechts heet water wilt brengen, kunnen wij spoedig een heerlijken drank gereed hebben.”

„Dat staat mij aan!” zei de oude heer, haalde een ketel met water uit de kachel en kreeg uit een kast glazen te voorschijn.

Ik trok mijn overjas uit en legde mijn voorraad op de tafel neer. Af en toe stak ik den kleinen Sylvester een koekje in zijn mondje.

„Dat is zeker uw kleinzoontje?” vroeg ik.

„Neen, daarvan wilde ik u juist vertellen. Mijn verhaal heeft betrekking op de vreemde munt.”

Spoedig dampte de punch in de glazen.

Wij klonken.

„Op de gezondheid van Sylvester!” sprak de oude en keek daarbij het kind met een paar gelukkige oogen aan.

Toen hij gedronken had, ging hij voort:

„Sinds veel jaren is het heden voor het eerst, dat ik Oudejaarsavond niet alleen vier. Mijn vrouw is overleden en sedert dien tijd woon ik hier alleen met mijn jongen.”

„Is het dan uw zoontje?” vroeg ik verwonderd.

„Ja, sinds Kerstmis. Vroeger was het slechts mijn petekind; maar dat weet hij niet en zal het ook nooit gewaar worden. U zult het misschien vreemd vinden, dat een man van mijn leeftijd nog een kind adopteert. maar wie de wereld met open oogen aanschouwt, weet hoe vreemd soms de beschikkingen zijn, die ons aanleiding geven tot de een of andere daad.

Het was trouwens ook een vreemde beschikking, die mij juist heden voor vier jaren in het afscheidsuur van het oude jaar dezen kleinen Sylvester in het huis bracht.

Ik had — zooals mijn plicht mij voorschrijft — in het middernachtelijk uur den toren bestegen en had reeds het touw in de hand om met den twaalfden klokslag het nieuwe jaar in te luiden, toen ik uit een hoek van den toren een zachte stem hoorde, die klonk als het schreien van een kind.

Ik doorzocht den geheelen toren en vond in een der hoeken een kinderbedje, waaruit het gezichtje van een kind opkeek en mij aanzag.

Vol schrik en verbazing nam ik het kind op en wilde het naar mijn verwarmd vertrek dragen, toen juist de torenklok het middernachtelijk uur verkondigde.

Snel legde ik het knaapje naast mij neer, zette mijn lantaarn op den grond en begon aan het klokketouw te trekken om de groote klok aan het luiden te brengen.

Ik hield mijn oogen echter steeds op het kind gevestigd, dat zijn hoofdje naar het licht der lantaarn gewend had.

Nauwelijks begon het klokkegelui, dat zijn nieuwjaarswensch over de huizen en door de straten verkondigde, of er scheen vuur in zijn kleine oogjes te komen.

Luisterend stak het zijn hoofdje uit het kussen en lachte als een engeltje.

Er kwam plotseling — ik weet niet waarom — zoo'n groote vreugde over mij, dat ik mijn klok zóó geweldig deed luiden, alsof ik mijn eigen vreugde door het land verkondigde.

Toen ik met het luiden gereed was, droeg ik het kind in mijn kamer.

Ik zag dadelijk, dat het een mooi kind was. Maar hoe was het hier naar boven, in mijn eenzaamheid gekomen? Misschien had het een of andere ouderenpaar het hier heimelijk heen gebracht; vermoedelijk was het gebracht door lieden, die niet om hun hooge positie verzwijgen moesten, dat er een kleine wereldburger geboren was.

Ik doorzocht de kleertjes en toen kreeg ik een zakje in de hand.

Dit bevatte 5000 gulden aan papier en goudgeld en ook het vreemde muntstuk, dat daar voor u ligt, was er bij.

Ik gaf van dit alles kennis op het stadhuis en mij werd toegestaan om het kind zelf te verplegen. Wie de ouders waren, zou men wel niet kunnen ontdekken.

Ik geloof, dat ik het kind ook niet weer goedwillig had afgestaan, want ik had het dadelijk lief gekregen door zijn vriendelijke oogjes en mooi, blond haar.

Mijn oudste dochter kwam iederen dag eenige uren naar boven en wijdde zich zoo lang aan het verplegen van den knaap, totdat ik dat, zonder vreemde hulp, zelf kon doen.

Ik liet het ook doopen en gaf hem den naam van den dag, waarop het toeval mij den kleinen engel in huis gebracht had: Sylvester.

Met Kerstmis heb ik het voorgoed als mijn kind aangenomen en de eenige herinnering, dat hij niet van mijn eigen vleesch en bloed is, is de cenara, die ik u verzoek van mij aan te nemen, als een gedachtenis aan dit oudejaarsavondfeest.”

Hoe ik mij er ook tegen verzette, om het waardevolle muntstuk als een geschenk aan te nemen, de oude liet mij niet met rust, vóórdat ik het aannam.

Sylvester zat tusschen ons in. Ieder van ons hield een van zijn kleine handjes vast.

„Wel, Sylvester,” zei ik na een oogenblik zwijgens, „heden is je geboortedag, nu moet ik je toch iets cadeau geven, niet waar?”

Hij knikte met zijn krullebol. Ik nam een doos met cakes en legde die voor hem neer.

Hij begon er dadelijk van te eten, totdat zijn vader zeide:

„Nu willen wij den verjaardag van Sylvester inluiden en nu mag hij mee in den klokketoren.”

Hij wikkelde het kind in een doek, ik nam den kleinen jongen op den arm en wij stegen naar den klokketoren.

Terwijl de vader het nieuwe geboortejaar van Sylvester inluidde, breidde het kind zijn armpjes uit en jubelde bij den klank der klok.

Ik ging met hem naar het venster van den toren en keek naar de straten, waaruit het gedruisch slechts vaag naar ons opsteeg.

Toen het luiden gedaan was, brachten wij Sylvester in zijn bedje, dronken het laatste glas leeg en wenschten elkander een gelukkig nieuwjaar!

Daarop ging ik weer naar beneden, uit de heilige stilte van de Domkerk en was weldra weer in het drukke gewoel van een grootsteedschen Nieuwjaarsnacht.

Ik zocht zoo spoedig mogelijk mijn woning op, want daar boven, in de hoogte, had ik een stuk menschengeluk leeren kennen, dat ik nog niet uit mijn gedachten verwijderen kon en dat het luide gejuich, waarmede men gewoon is een nieuwjaar te begroeten, niet verdragen kon.

Ik ging spoedig naar bed en nog in mijn droom knikte een lief engelenkopje mij toe: „Sylvester!” —

Ik was nog dikwijls daarboven bij den torenwachter en Sylvester; deze groeide tot een flinken knaap op, die altijd vroolijk was en vlijtig leerde.

En toen de oude torenwachter van zijn toren naar zijn laatste rustplaats gedragen werd, was Sylvester reeds student geworden. Nu leven wij samen als goede vrienden.

Zijn kapitaaltje heeft zich intusschen reeds verdubbeld; als hij zich vestigt als arts, zal het hem uitgekeerd worden en dan zal hem tevens onthuld worden het geheim van zijn geboorte.

Ik ben ongetrouwd gebleven; thans is Sylvester mijn zoon en erfgenaam; de Cenara komt eens weer in zijn bezit.

De volgende aflevering (No. 99) bevat:

„Reportervrienden”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

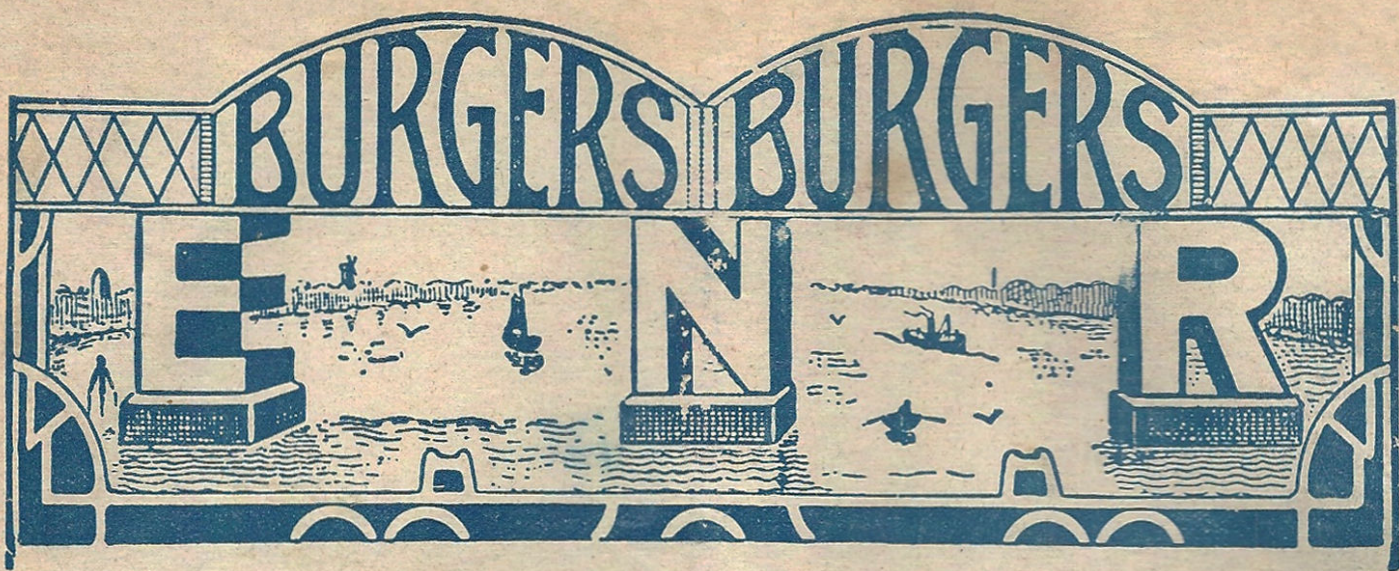
Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Ringlagers deugen niet,

tenzij zij op de meest nauwkeurige wijze
in toepassing gebracht worden, zooals bij de

Burgers E. N. R.

Rijwielen

♫ model 1913. ♫

De krachtsbesparing is **zóó groot**, dat wij die
niet in procenten kunnen uitdrukken. —————

Één proeftocht overtuigt U !!